ສາລະບານ

ດຳລັດ 4
ກົດຫມາຍ ວ່າດ້ວຍ ຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍາ 5
ຫມວດທີ 1 ຫລັກການລວມ 5
ມາດຕາ 1. ພາລະຫນ້າທີ່ຂອງສັນຍາ 5
ມາດຕາ 2. ພາກສ່ວນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນສັນຍາ 5
ຫມວດທີ 2 ເງື່ອນໄຂ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງສັນຍາ 6
ມາດຕາ 3. ຄູ່ສັນຍາ 6
ມາດຕາ 4. ປະເພດສັນຍາ 6
ມາດຕາ 5. ເງື່ອນໄຂຂອງສັນຍາ. 6
ມາດຕາ 6. ຄວາມສະຫມັກໃຈຂອງຄູ່ສັນຍາ. 6
ມາດຕາ 7. ຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດ 7
ມາດຕາ 8. ວັດຖຸປະສົງຂອງສັນຍາ 7
ມາດຕາ 9. ເຫດຜົນຂອງສັນຍາ 7
ມາດຕາ 10. ຮູບການຂອງສັນຍາ 8
ມາດຕາ 11. ເນື້ອໃນຂອງສັນຍາ 8
ມາດຕາ 12. ການສະເຫນີ ແລະ ການຮັບຕອບສັນຍາ 8
ຫມວດທີ 3 ສັນຍາເປັນໂມຄະ 9
ມາດຕາ 13. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ 9
ມາດຕາ 14. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະບໍ່ເດັດຂາດ ແລະ ເດັດຂາດ 9
ມາດຕາ 15. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະທັງຫມົດ ຫລື ບາງສ່ວນ 10
ມາດຕາ 16. ການຂໍລົບລ້າງສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ 10
ມາດຕາ 17. ຜົນສະທ້ອນຂອງສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ 10
ຫມວດທີ 4 ການປະຕິບັດສັນຍາ 11
ມາດຕາ 18. ຫລັກການຂອງການປະຕິບັດສັນຍາ 11
ມາດຕາ 19. ກຳນົດເວລາຂອງການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນ 11
ມາດຕາ 20. ສະຖານທີ່ປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນ 11
ມາດຕາ 21. ການຊຳລະສະສາງ 12
ມາດຕາ 22. ການແຈ້ງຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກໃນການປະຕິບັດສັນຍາ 12
ມາດຕາ 23. ຜົນບັງຄັບຂອງສັນຍາຕໍ່ບຸກຄົນອື່ນ 13
ຫມວດທີ 5 ມາດຕະການຮັບປະກັນ ການປະຕິບັດສັນຍາ 13
ມາດຕາ 24. ການຮັບປະກັນການປະຕິບັດສັນຍາ 13

ມາດຕາ 25. ການຂວດຈຳ 13
ມາດຕາ 26. ຮູບການຂອງການຂວດຈຳ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ນຳໄປຂວດຈຳ 14
ມາດຕາ 27. ສິດ ແລະ ພັນທະຂອງຜູ້ຮັບຂວດຈຳ ແລະ ຜູ້ຂວດຈຳ 14
ມາດຕາ 28. ບູລິມະສິດໃນການໃຊ້ແທນຫນີ້ສິນ 14
ມາດຕາ 29. ການຄຳປະກັນດ້ວຍຫລັກຊັບ 14
ມາດຕາ 30. ການຄຳປະກັນດ້ວຍບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນ 15
ມາດຕາ 31. ການປັບໃຫມ 15
ຫມວດທີ 6 ການປ່ຽນແປງ, ການຍົກເລີກ ແລະ ການສິ້ນສຸດສັນຍາ 15
ມາດຕາ 32. ການປ່ຽນແປງ ຫລື ການຍົກເລີກສັນຍາ 15
ມາດຕາ 33. ການສິ້ນສຸດສັນຍາ 16
ຫມວດທີ 7 ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ 16
ມາດຕາ 35. ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງ 16
ມາດຕາ 36. ຜົນສະທ້ອນຂອງການລະເມີດສັນຍາ 17
ຫມວດທີ 1 ສັນຍາຊື້ຂາຍ ແລະ ແລກປ່ຽນ 17
ມາດຕາ 37. ສັນຍາຊື້ຂາຍ 17
ມາດຕາ 38. ຄຸນນະພາບຂອງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍ 18
ມາດຕາ 39. ການຂາຍສິນຄ້າເປັນເງິນເຊື່ອ 18
ມາດຕາ 40. ການຊື້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ມາຢ່າງຜິດກົດຫມາຍ 18
ມາດຕາ 41. ການນຳສົ່ງສິນຄ້າ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍ 19
ມາດຕາ 42. ສັນຍາແລກປ່ຽນ 19
ຫມວດທີ 2 ສັນຍາຂາຍຝາກ 19
ມາດຕາ 43. ສັນຍາຂາຍຝາກ 19
ມາດຕາ 44. ຜົນຂອງສັນຍາຂາຍຝາກ 20
ມາດຕາ 45. ການປົກປັກຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍຝາກ 20
ຫມວດທີ 3 ສັນຍາກູ້ຢືມ ແລະ ການຢືມຊັບສິ່ງຂອງໄປໃຊ້ 20
ມາດຕາ 46 (ໃຫມ່). ສັນຍາກູ້ຢືມ 20
ມາດຕາ 47. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຄູ່ຜົວເມັຽຕໍ່ຫນີ້ສິນ 21
ມາດຕາ 48. ສັນຍາຢືມຊັບສິ່ງຂອງໄປໃຊ້ 21
ຫມວດທີ 4 ສັນຍາເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ 21
ມາດຕາ 49. ສັນຍາເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ 21
ມາດຕາ 50. ການຈ່າຍຄ່າເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ 22
ມາດຕາ 51. ການນຳໃຊ້ ແລະ ການສ້ອມແປງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຊົ່າ 22

ມາດຕາ 52. ການປ່ຽນເຈົ້າກຳມະສິດໃນຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຊົ່າ 23
ຫມວດທີ 5 ສັນຍາຝາກຊັບສິ່ງຂອງ 23
ມາດຕາ 53. ສັນຍາຝາກຊັບສິ່ງຂອງ 23
ມາດຕາ 54. ພັນທະຂອງຜູ້ຮັບຝາກ 23
ມາດຕາ 55. ພັນທະຂອງຜູ້ຝາກ 24
ຫມວດທີ 6 ສັນຍາມອບຫມາຍ 24
ມາດຕາ 56. ສັນຍາມອບຫມາຍ 24
ມາດຕາ 57. ພັນທະຂອງຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ 25
ມາດຕາ 58. ພັນທະຂອງຜູ້ມອບຫມາຍ 25
ຫມວດທີ 7 ສັນຍາບໍລິການ 25
ມາດຕາ 59. ສັນຍາບໍລິການ 25
ຫມວດທີ 8 ສັນຍາຮັບເໝົາກໍ່ສ້າງ 26
ມາດຕາ 60. ສັນຍາຮັບເໝົາກໍ່ສ້າງ 26
ມາດຕາ 61. ການຮັບປະກັນ ຄຸນນະພາບຂອງສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງ 27
ຫມວດທີ 9 ສັນຍາຂົນສົ່ງ 27
ມາດຕາ 62. ສັນຍາຂົນສົ່ງ 27
ຫມວດທີ 10 ສັນຍາຫຸ້ນສ່ວນ 27
ມາດຕາ 63. ສັນຍາຫຸ້ນສ່ວນ 27
ມາດຕາ 64. ອາຍຸຂອງວິສາຫະກິດຫຸ້ນສ່ວນ 27
ມາດຕາ 65. ການຊຳລະສະສາງ 28

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ເອກະພາບ ສັງຄົມນິຍົມ

ເລກທີ 41/ປທປທ
ລົງວັນທີ 27/07/90

ດຳລັດ

ຂອງປະທານປະເທດ
ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ກ່ຽວກັບການປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍາ

- ອີງຕາມມະຕິຂອງກອງປະຊຸມ ຜູ້ແທນປະຊາຊົນທົ່ວປະເທດ ຄັ້ງວັນທີ 2 ທັນວາ 1975 ວ່າດ້ວຍການແຕ່ງຕັ້ງປະທານປະເທດ.
- ອີງຕາມ ກົດຫມາຍວ່າດ້ວຍ ສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ສະບັບເລກທີ 04/ສປສ ລົງວັນທີ 19 ເມສາ 1988.
- ອີງຕາມມະຕິຕົກລົງຂອງກອງປະຊຸມ ຄັ້ງທີ 4 ສະໄຫມວິສາມັນ ຂອງສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ ຊຸດທີ II ກ່ຽວກັບການຮັບຮອງເອົາກົດຫມາຍ ວ່າດ້ວຍ ຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍາ. ສະບັບເລກທີ 02/90/ສປສ ລົງວັນທີ 10 ກໍລະກົດ 1990.

ປະທານປະເທດ
ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ອອກດຳລັດ:

<u>ມາດຕາ 1:</u> ປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍາ.

<u>ມາດຕາ 2:</u> ດຳລັດ ສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ມື້ລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1990
ຜູ້ວ່າການແທນປະທານປະເທດ
ພູມີ ວົງວິຈິດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ເອກະພາບ ສັງຄົມນິຍົມ

ສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ ເລກທີ 02/90/ສປສ

ກົດຫມາຍ ວ່າດ້ວຍ ຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍາ

ພາກທີ I ວ່າດ້ວຍບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ຫມວດທີ 1 ຫລັກການລວມ

ມາດຕາ 1. ພາລະຫນ້າທີ່ຂອງສັນຍາ

ສັນຍາແມ່ນການຕົກລົງລະຫວ່າງອົງການຈັດຕັ້ງດ້ວຍກັນ, ອົງການຈັດຕັ້ງກັບບຸກຄົນ ຫລື ບຸກຄົນດ້ວຍກັນ ຊຶ່ງພາໃຫ້ສິດ ແລະ ພັນທະທາງແພ່ງເກີດຂຶ້ນ, ປ່ຽນແປງ ຫລື ສິ້ນສຸດລົງ.

ສັນຍາມີພາລະຫນ້າທີ່ສ້າງສາຍພົວພັນທາງດ້ານຊັບສົ່ງຂອງ ລະຫວ່າງ ຂະແຫນງການ ແລະ ພາກສ່ວນເສດຖະກິດຕ່າງໆ, ຍົກສູງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ບຸກຄົນຕໍ່ຂໍ້ຜູກພັນ ເພື່ອປັບປຸງ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍສາຍພົວພັນທາງດ້ານຊັບສົ່ງຂອງ ໃນຊີວິດການເປັນຢູ່ປະຈຳວັນຂອງ ປະຊາຊົນ ແລະ ການພົວພັນສິນຄ້າ-ເງິນຕາ ໃນພື້ນຖານເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ.

ມາດຕາ 2. ພາກສ່ວນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນສັນຍາ

ສັນຍາອາດຈະເຮັດຂຶ້ນ ລະຫວ່າງ
ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ ຫລື ລວມຫມູ່ດ້ວຍກັນ;
ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ ຫລື ລວມຫມູ່ກັບນິຕິບຸກຄົນອື່ນ ຫລື ບຸກຄົນ;
ນິຕິບຸກຄົນ ຫລື ບຸກຄົນດ້ວຍກັນ.

ຫມວດທີ 2 ເງື່ອນໄຂ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງສັນຍາ

ມາດຕາ 3. ຄູ່ສັນຍາ

ຄູ່ສັນຍາປະກອບດ້ວຍລູກຫນີ້ ແລະ ເຈົ້າຫນີ້.

ລູກຫນີ້ ແມ່ນ ຜູ້ທີ່ມີພັນທະ ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງທີ່ແນ່ນອນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງເຈົ້າຫນີ້ ເຊັ່ນ: ມອບຊັບສິ່ງຂອງ, ປະຕິບັດວຽກງານ, ຈ່າຍເງິນ ແລະ ອື່ນໆ ຫລື ບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງທີ່ແນ່ນອນ.

ເຈົ້າຫນີ້ ແມ່ນຜູ້ທີ່ມີສິດທວງໃຫ້ລູກຫນີ້ປະຕິບັດພັນທະດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 4. ປະເພດສັນຍາ

ສັນຍາອາດຈະເຮັດຂຶ້ນໂດຍຝ່າຍດຽວ, ສອງຝ່າຍ ຫລື ຫລາຍຝ່າຍກໍໄດ້.

ສັນຍາຝ່າຍດຽວ ແມ່ນການຕົກລົງຂອງຝ່າຍຫນຶ່ງຝ່າຍດຽວ ທີ່ພາໃຫ້ເກີດພັນທະແກ່ຕົນ ໂດຍບໍ່ມີການຕອບແທນ ເຊັ່ນ ການມອບຊັບ.

ສັນຍາສອງຝ່າຍ ຫລື ຫລາຍຝ່າຍແມ່ນການຕົກລົງຂອງສອງຝ່າຍ ຫລື ຫລາຍຝ່າຍທີ່ພາໃຫ້ເກີດສິດ ແລະ ພັນທະລະຫວ່າງຄູ່ສັນຍາດ້ວຍກັນ.

ສັນຍາທາງແພ່ງນີ້ ຈະກາຍເປັນສັນຍາເສດຖະກິດ ຖ້າວ່າເປົ້າຫມາຍຂອງມັນຫາກແມ່ນການເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດ.

ມາດຕາ 5. ເງື່ອນໄຂຂອງສັນຍາ.

ສັນຍາທີ່ຖືກຕ້ອງປະກອບດ້ວຍເງື່ອນໄຂດັ່ງນີ້:

ຄວາມສະໝັກໃຈຂອງຄູ່ສັນຍາ;

ຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດຂອງຄູ່ສັນຍາ;

ວັດຖຸປະສົງຂອງສັນຍາຕ້ອງຊັດເຈນ, ມີຈິງ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມກົດຫມາຍ;

ເຫດຜົນຂອງສັນຍາຕ້ອງຖືກຕ້ອງຕາມກົດຫມາຍ;

ຮູບການຂອງສັນຍາຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບການກຳນົດຂອງກົດຫມາຍ.

ມາດຕາ 6. ຄວາມສະຫມັກໃຈຂອງຄູ່ສັນຍາ.

ໃນເມື່ອຄູ່ສັນຍາ ຫາກມີຄວາມສົມຍອມເຮັດສັນຍານຳກັນແລ້ວ ກໍຈະຖືວ່າເປັນຄວາມສະໝັກໃຈ.

ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນຄວາມສະໝັກໃຈ ໃນກໍລະນີທີ່ຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດຝ່າຍຫນຶ່ງນັ້ນຫາກເຮັດສັນຍາຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຫລົງຜິດ, ຕົວະຍົວະຫລອກລວງ, ບັງຄັບນາບຂູ່ ຫລື ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ຫລື ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຝ່າຍຫນຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະໂຫຍດ.

ຖ້າວ່າເປົ້າຫມາຍຂອງສັນຍາຫາກບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມທີ່ຄູ່ສັນຍາໄດ້ຕົກລົງກັນແລ້ວ ກໍຈະຖືວ່າສັນຍານັ້ນເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຫລົງຜິດ.

ໃນເມື່ອຄູ່ສັນຍາຝ່າຍຫນຶ່ງ ຫາກໄດ້ໃຊ້ກົນອຸບາຍຊຶ່ງພາໃຫ້ອີກຝ່າຍຫນຶ່ງຫລົງເຊື່ອ ແລະ ມີຄວາມສົມຍອມເຮັດສັນຍານັ້ນ ກໍຈະຖືວ່າສັນຍາເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍການຕົວະຍົວະຫລອກລວງ.

ຈະຖືວ່າເປັນສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍການບັງຄັບນາບຂູ່ ຫລື ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ເມື່ອຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດຝ່າຍຫນຶ່ງຫາກສົມຍອມເຮັດສັນຍາ ຍ້ອນຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ການກະທຳດັ່ງກ່າວ ຊຶ່ງເປັນອັນຕະລາຍແກ່ຕົນເອງ, ຄອບຄົວ, ຊັບສົມບັດ ຫລື ຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ.

ຈະຖືວ່າເປັນສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຝ່າຍຫນຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະໂຫຍດ ເມື່ອຜົນປະໂຫຍດ ທີ່ເກີດຈາກສັນຍານັ້ນ ຫາກບໍ່ສະເໝີກັນ ລະຫວ່າງຄູ່ສັນຍາ.

ມາດຕາ 7. ຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດ

ຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດ ແມ່ນຄວາມສາມາດດ້ວຍການກະທຳຂອງຕົນເອງ ທີ່ພາໃຫ້ເກີດສິດ ແລະ ພັນທະທາງແພ່ງ ແກ່ຕົນ.

ບຸກຄົນໃດບຸກຄົນຫນຶ່ງ ຈະຖືວ່າເປັນຜູ້ມີຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນຫາກມີອາຍຸແຕ່ ສິບແປດປີ ຂຶ້ນໄປ ແລະ ບໍ່ເປັນຄົນເສັງຈິດ.

ບຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຍັງບໍ່ທັນເຖິງ ສິບແປດປີ ຫາກໄດ້ແຕ່ງດອງຖືກຕ້ອງຕາມກົດຫມາຍແລ້ວ ກໍຈະຖືວ່າເປັນຜູ້ມີຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດ.

ອົງການຈັດຕັ້ງໃດຫນຶ່ງ ຈະຖືວ່າມີຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອອົງການຈັດຕັ້ງນັ້ນ ຫາກຖືກຮັບຮອງເອົາວ່າ ມີຖານະເປັນນິຕິບຸກຄົນ.

ມາດຕາ 8. ວັດຖຸປະສົງຂອງສັນຍາ

ວັດຖຸປະສົງຂອງສັນຍາ ແມ່ນ ເປົ້າຫມາຍທີ່ຄູ່ສັນຍາຕ້ອງການໃຫ້ມີຂຶ້ນ.

ວັດຖຸປະສົງຕ້ອງໃຫ້ຊັດເຈນ, ມີຈິງ, ຖືກຕ້ອງຕາມກົດຫມາຍ ຫລື ບໍ່ແຕະຕ້ອງເຖິງຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດໄດ້.

ມາດຕາ 9. ເຫດຜົນຂອງສັນຍາ

ເຫດຜົນຂອງສັນຍາ ແມ່ນ ສິ່ງຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຮັດສັນຍາ ແລະ ໃຫ້ຄູ່ສັນຍານັ້ນໄດ້ປະຕິບັດສິດ ແລະ ພັນທະຂອງຕົນ.

ເຫດຜົນຂອງສັນຍາ ຕ້ອງໃຫ້ມີຈິງ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມກົດຫມາຍ.

ມາດຕາ 10. ຮູບການຂອງສັນຍາ

ສັນຍາຕ້ອງເຮັດເປັນລາຍລັກອັກສອນ. ສັນຍາອາດຈະເຮັດທາງປາກເປົ່າກໍໄດ້ ໃນກໍລະນີທີ່ສັນຍາຫາກມີມູນຄ່າແຕ່ ຫ້າພັນກີບ ລົງມາເວັ້ນເສັຍແຕ່ສັນຍາຢືມຊັບສິ່ງຂອງໄປໃຊ້.

ສັນຍາທີ່ເຮັດເປັນລາຍລັກອັກສອນນັ້ນຕ້ອງລົງວັນທີ ແລະ ມີລາຍເຊັນຂອງຄູ່ສັນຍາ. ສັນຍາອາດຈະຂຽນດ້ວຍມື ຫລື ພິມດີດກໍໄດ້ ຊຶ່ງສະແດງອອກໃນ ສາມຮູບການດັ່ງນີ້:

ສັນຍາທີ່ເຮັດຊ້ອງຫນ້າພະນັກງານທະບຽນສານແຫ່ງລັດ ຫລື ນາຍບ້ານພ້ອມດ້ວຍພະຍານສາມຄົນ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຄູ່ສັນຍາເອງ ແລະ ຢັ້ງຢືນໂດຍພະນັກງານທະບຽນສານແຫ່ງລັດ ຫລື ນາຍບ້ານ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຄູ່ສັນຍາດ້ວຍກັນເທົ່ານັ້ນ;

ສັນຍາລະຫວ່າງອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ ຫລື ລວມຫມູ່ດ້ວຍກັນ, ສັນຍາລະຫວ່າງອົງການຈັດຕັ້ງກັບບຸກຄົນຕ້ອງເຮັດເປັນລາຍລັກອັກສອນ.

ມາດຕາ 11. ເນື້ອໃນຂອງສັນຍາ

ເນື້ອໃນຂອງສັນຍາ ແມ່ນ ຄຳຕົກລົງທີ່ຈຳເປັນ ຊຶ່ງພາໃຫ້ຄູ່ສັນຍາໄດ້ປະຕິບັດສິດ ແລະ ພັນທະຕໍ່ກັນ.

ຄຳຕົກລົງນັ້ນອາດຈະປະກອບດ້ວຍ:

ເປົ້າຫມາຍ, ລາຄາ, ກຳນົດເວລາປະຕິບັດ, ການຊຳລະສະສາງ, ການນຳສົ່ງ;

ຂອບເຂດ, ປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງຂໍ້ຜູກພັນ;

ສະຖານທີ່ຂອງການປະຕິບັດຂໍ້ຜູ້ພັນ ແລະ ພັນທະໃນການແຈ້ງໃຫ້ແກ່ກັນຊາບ;

ຜົນສະທ້ອນຂອງການລະເມີດຂໍ້ຜູກພັນ, ອົງການທີ່ຈະເປັນຜູ້ແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ;

ເງື່ອນໄຂຂອງການປ່ຽນແປງ ແລະ ການສິ້ນສຸດສັນຍາກ່ອນກຳນົດ.

ເປົ້າຫມາຍ, ລາຄາ, ກຳນົດເວລາປະຕິບັດ ແມ່ນເນື້ອໃນອັນຈຳເປັນສຳລັບສັນຍາທຸກປະເພດ.

ມາດຕາ 12. ການສະເຫນີ ແລະ ການຮັບຕອບສັນຍາ

ໃນສັນຍາທາງປາກເປົ່າ ທີ່ຝ່າຍສະເຫນີບໍ່ໄດ້ກຳນົດເວລາໃຫ້ຕອບຮັບນັ້ນ ເມື່ອຝ່າຍຖືກສະເຫນີໄດ້ຮັບຄຳສະເຫນີເວລາໃດ, ຢູ່ບ່ອນໃດກໍສາມາດຕອບຮັບເວລານັ້ນ, ຢູ່ບ່ອນນັ້ນໄດ້ ແລະ ກໍໃຫ້ ຖືວ່າສັນຍານັ້ນ ໄດ້ມີການຕົກລົງກັນ ນັບແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.

ໃນສັນຍາເປັນລາຍລັກອັກສອນ ທີ່ຝ່າຍສະເຫນີບໍ່ໄດ້ກຳນົດເວລາໃຫ້ຕອບຮັບນັ້ນ ຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບຄຳສະເຫນີຕ້ອງສົ່ງຄຳຕອບເຖິງຝ່າຍສະເຫນີ ພາຍໃນກຳນົດ ສາມສິບວັນ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ຮັບຄຳສະເຫນີເປັນຕົ້ນໄປ.

ຖ້າວ່າຝ່າຍສະເໜີຫາກໄດ້ວາງກຳນົດເວລາໃຫ້ຕອບຮັບແລ້ວ ສັນຍາກໍຈະຖືວ່າໄດ້ມີການຕົກລົງກັນ ນັບແຕ່ເວລາທີ່ຄຳຕອບຮັບນັ້ນ ໄດ້ມາເຖິງຝ່າຍສະເໜີ ພາຍໃນກຳນົດເວລາດັ່ງກ່າວ ແລະ ຝ່າຍສະເໜີກໍບໍ່ມີສິດຖອນຕົວໄດ້.

ຖ້າວ່າຄຳຕອບຮັບນັ້ນ ຫາກເຮັດຂຶ້ນພາຍໃນກຳນົດເວລາທີ່ສະເໜີ ແຕ່ຄຳຕອບຮັບຜັດໄດ້ມາເຖິງມືຝ່າຍສະເໜີຊ້າກວ່າ ສາມສິບວັນ ໃນກໍລະນີທີ່ຝ່າຍສະເໜີຫາກຮັບເອົາກໍໃຫ້ຖືວ່າສັນຍານັ້ນໄດ້ມີການຕົກລົງກັນ.

ຖ້າວ່າຄຳຕອບຮັບນັ້ນຫາກມີຂໍ້ຄວາມເພີ່ມເຕີມ, ຕັດອອກ ຫລື ປ່ຽນແປງ ເມື່ອຜູ້ສະເໜີເບື້ອງຕົ້ນຫາກຕອບຮັບເຫັນດີນຳ ກໍໃຫ້ຖືວ່າສັນຍານັ້ນ ໄດ້ມີການຕົກລົງກັນ.

ຫມວດທີ 3 ສັນຍາເປັນໂມຄະ

ມາດຕາ 13. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມເງື່ອນໄຂດັ່ງໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ 5 ຂອງກົດຫມາຍສະບັບນີ້ ຈະຖືວ່າເປັນໂມຄະ.

ສັນຍາອາດຈະເປັນໂມຄະບໍ່ເດັດຂາດ ຫລື ເດັດຂາດ, ເປັນໂມຄະທັງຫມົດ ຫລື ບາງສ່ວນ.

ມາດຕາ 14. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະບໍ່ເດັດຂາດ ແລະ ເດັດຂາດ

1. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະບໍ່ເດັດຂາດ ແມ່ນ ສັນຍາເປັນໂມຄະ ຊຶ່ງພົວພັນເຖິງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງ ບຸກຄົນເທົ່ານັ້ນ.

ສັນຍາເປັນໂມຄະບໍ່ເດັດຂາດມີຄື:

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍການຕົວະຍົວະຫລອກລວງ ຫລື ບັງຄັບນາບຂູ່ ຫລື ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຝ່າຍໜຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະໂຫຍດ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍບຸກຄົນທີ່ຂາດສະຕິສຳນຶກ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍເຈດຕະນາບໍ່ດີຂອງຜູ້ຕາງຫນ້າ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຈຳເປັນໃນສະພາບການທີ່ໜັກຫນ່ວງ ເປັນພິເສດ.

ຖ້າວ່າສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະບໍ່ເດັດຂາດນັ້ນ ຫາກມີການເຫັນດີ ຫລື ຮັບຮອງເອົາຈາກຝ່າຍທີ່ເສັງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດແລ້ວ ກໍຈະຖືວ່າເປັນສັນຍາທີ່ໃຊ້ໄດ້.

2. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະເດັດຂາດ ແມ່ນສັນຍາເປັນໂມຄະ ຊຶ່ງພົວພັນເຖິງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດລວມຂອງລັດ ຫລື ຂອງສັງຄົມ.

ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະເດັດຂາດມີຄື:

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຂັດກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ ຫລື ຂອງສັງຄົມ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍນິຕິບຸກຄົນ ຊຶ່ງຂັດກັບກົດລະບຽບກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍການເຊື່ອງອຳ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍການລະເມີດຮູບການຂອງສັນຍາ.

ຄູ່ສັນຍາບໍ່ມີສິດຕົກລົງ ແລະ ຮັບຮອງເອົາສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະເດັດຂາດນັ້ນໄດ້ແຕ່ຢ່າງໃດ.

ມາດຕາ 15. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະທັງຫມົດ ຫລື ບາງສ່ວນ

ໃນກໍລະນີທີ່ ສາເຫດພາໃຫ້ເປັນໂມຄະ ຫາກພົວພັນກັບທຸກພາກສ່ວນຂອງສັນຍາ ກໍຈະຖືວ່າສັນຍານັ້ນເປັນໂມຄະທັງຫມົດ ແລະ ຈະໃຊ້ບໍ່ໄດ້.

ຖ້າວ່າສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ເປັນໂມຄະ ຫາກພົວພັນກັບພາກສ່ວນໃດພາກສ່ວນຫນຶ່ງຂອງສັນຍາ ກໍຈະຖືວ່າສັນຍານັ້ນເປັນໂມຄະ ສະເພາະແຕ່ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ສ່ວນທີ່ເຫລືອນັ້ນກໍຍັງໃຊ້ໄດ້ຢູ່.

ມາດຕາ 16. ການຂໍລົບລ້າງສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ

ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ ອາດຈະຂໍລົບລ້າງໄດ້.

ຖ້າວ່າຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດຫາກໄດ້ຮູ້ວ່າ ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນນັ້ນເປັນໂມຄະແລ້ວ ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຄູ່ສັນຍາຂອງຕົນຊາບໃນທັນໃດ ເພື່ອທຳການລົບລ້າງສັນຍາດັ່ງກ່າວ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຄູ່ສັນຍາຝ່າຍນັ້ນຫາກບໍ່ເຫັນດີລົບລ້າງສັນຍານັ້ນແລ້ວ ກໍໃຫ້ຝ່າຍທີ່ແຈ້ງນັ້ນຍື່ນຄຳຮ້ອງຕໍ່ສານ ເພື່ອໃຫ້ລົບລ້າງສັນຍາ.

ພໍ່ແມ່ ຫລື ຜູ້ປົກຄອງຂອງເດັກທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຖິງກະສຽນອາຍຸ, ຄົນເສັງຈິດກໍມີສິດຂໍລົບລ້າງສັນຍາດັ່ງກ່າວ.

ເດັກທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຖິງກະສຽນອາຍຸ, ຄົນເສັງຈິດມີສິດຂໍລົບລ້າງສັນຍາທີ່ຕົນໄດ້ເຮັດຂຶ້ນນັ້ນ ພາຍໃນກຳນົດ ສາມປີ ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ເຖິງກະສຽນອາຍຸ ຫລື ພາຍຫລັງທີ່ຕົນໄດ້ກັບຄືນມາເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດແລ້ວ.

ສຳລັບສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະບໍ່ເດັດຂາດນັ້ນ ມີແຕ່ຄູ່ສັນຍາເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະຂໍລົບລ້າງໄດ້. ສ່ວນສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະເດັດຂາດນັ້ນ ທຸກຄົນທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດກ່ຽວຂ້ອງ ກໍມີສິດຂໍລົບລ້າງໄດ້.

ມາດຕາ 17. ຜົນສະທ້ອນຂອງສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ

ໃນເມື່ອຮັບຮູ້ວ່າສັນຍາເປັນໂມຄະແລ້ວ

1. ໃຫ້ສິ່ງຊັບສິ່ງຂອງ ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ກັນແລ້ວນັ້ນຄືນແກ່ ຄູ່ສັນຍາທັງສອງຝ່າຍ ໃນກໍລະນີທີ່ສັນຍາຫາກໄດ້ເຮັດຂຶ້ນ ໂດຍບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຫລັກການຂອງກົດຫມາຍ, ສັນຍາຂອງນິຕິບຸກຄົນຫາກໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຂັດກັບຈຸດປະສົງ ຫລື ເປົ້າໝາຍການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນ, ສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍ

ເດັກທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຖິງກະສຽນອາຍຸ, ສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຄົນເສັງຈິດ, ສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍບຸກຄົນທີ່ຂາດສະຕິສຳນຶກ, ສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຝ່າຍຫນຶ່ງ ໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະໂຫຍດ;

2. ໃຫ້ສິ່ງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ປະຕິບັດແລ້ວນັ້ນ ຄືນແກ່ຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເສັງຫາຍ ໃນກໍລະນີທີ່ສັນຍາຫາກໄດ້ເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍການຕົວະຍົວະຫລອກລວງ ຫລື ບັງຄັບນາບຂູ່. ສ່ວນຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຈາກອີກຝ່າຍຫນຶ່ງນັ້ນໃຫ້ຮີບເປັນຂອງລັດ;

3. ໃນກໍລະນີ ທີ່ສັນຍາຫາກໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຂັດກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ ຫລື ຂອງສັງຄົມນັ້ນ ກໍໃຫ້ຮີບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ປະຕິບັດແລ້ວທັງຫມົດເປັນຂອງລັດ.

ຫມວດທີ 4 ການປະຕິບັດສັນຍາ

ມາດຕາ 18. ຫລັກການຂອງການປະຕິບັດສັນຍາ

ຄູ່ສັນຍາຕ້ອງປະຕິບັດສັນຍາທີ່ເຊັນກັນແລ້ວນັ້ນດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄົບຖ້ວນຕາມກຳນົດເວລາ ແລະ ໃນສະຖານທີ່ຊຶ່ງໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ ຫລື ກົດຫມາຍ.

ຫ້າມຄູ່ສັນຍາປະຕິເສດການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນ ແລະ ປ່ຽນແປງເງື່ອນໄຂຂອງສັນຍາແຕ່ຝ່າຍດຽວ ເວັ້ນເສັງແຕ່ກໍລະນີທີ່ກົດຫມາຍຫາກໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້. ເຈົ້າຫນີ້ມີສິດບໍ່ຮັບເອົາການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນທີ່ບໍ່ຄົບຖ້ວນກໍໄດ້ ຖ້າວ່າສັນຍາ ຫລື ກົດຫມາຍຫາກບໍ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ຢ່າງອື່ນ.

ມາດຕາ 19. ກຳນົດເວລາຂອງການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນ

ຂໍ້ຜູກພັນຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດຕາມກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ ແລະ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ກຳນົດຂອງສັນຍາ ຫລື ກົດຫມາຍ.

ຖ້າວ່າກຳນົດເວລາຂອງການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນນັ້ນ ຫາກບໍ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ ເຈົ້າຫນີ້ມີສິດທວງໃຫ້ປະຕິບັດ ແລະ ລູກຫນີ້ກໍມີສິດປະຕິບັດໄດ້ທຸກເວລາ. ໃນກໍລະນີທີ່ເຈົ້າຫນີ້ຫາກໄດ້ທວງໃຫ້ປະຕິບັດນັ້ນ ລູກຫນີ້ມີພັນທະປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນດັ່ງກ່າວ ພາຍໃນກຳນົດເວລາ ສິບຫ້າວັນ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ເຈົ້າຫນີ້ໄດ້ທວງໃຫ້ປະຕິບັດເປັນຕົ້ນໄປ.

ລູກຫນີ້ອາດຈະປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນກ່ອນກຳນົດເວລາກໍໄດ້ ຖ້າວ່າການປະຕິບັດນັ້ນຫາກບໍ່ຂັດກັບສັນຍາ ຫລື ກົດຫມາຍ ແລະ ເຈົ້າຫນີ້ກໍເຫັນດີນຳ.

ມາດຕາ 20. ສະຖານທີ່ປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນ

ຂໍ້ຜູກພັນຈະປະຕິບັດຢູ່ສະຖານທີ່ ຊຶ່ງສັນຍາ ຫລື ກົດຫມາຍໄດ້ກຳນົດໄວ້. ຖ້າວ່າສະຖານທີ່ປະຕິບັດຫາກບໍ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ກໍໃຫ້ປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນຢູ່ສະຖານທີ່ດັ່ງນີ້:

1. ຂໍ້ຜູກພັນໃນການມອບອາຄານກໍ່ສ້າງໃຫ້ປະຕິບັດຢູ່ສະຖານທີ່ການກໍ່ສ້າງນັ້ນ;

2. ຂໍ້ຜູກພັນທາງດ້ານການເງິນ ໃຫ້ປະຕິບັດຢູ່ບ່ອນຢູ່ຂອງເຈົ້າຫນີ້ ໃນເວລາຂໍ້ຜູກພັນນັ້ນເກີດຂຶ້ນ ເວັ້ນເສັງແຕ່ຂໍ້ຜູກພັນທາງດ້ານການເງິນຂອງ ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ, ລວມຫມູ່ ແລະ ສັງຄົມເທົ່າຫນັ້ນ.

ຖ້າວ່າເຈົ້າຫນີ້ຫາກໄດ້ຍ້າຍບ່ອນຢູ່ໃນເວລາປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນ ແລະ ກໍໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ລູກຫນີ້ຊາບໃນເວລານັ້ນ ຂໍ້ຜູກພັນກໍໃຫ້ປະຕິບັດຢູ່ບ່ອນຢູ່ໃຫມ່ຂອງເຈົ້າຫນີ້, ສ່ວນການໃຊ້ຈ່າຍທັງຫມົດໃນການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນນັ້ນ ແມ່ນ ເປັນພາລະຂອງເຈົ້າຫນີ້;

3. ຂໍ້ຜູກພັນອື່ນໆ ແມ່ນ ໃຫ້ປະຕິບັດຢູ່ບ່ອນຢູ່ຂອງລູກຫນີ້ ໃນເວລາຂໍ້ຜູກພັນນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ຖ້າວ່າລູກຫນີ້ຫາກ ແມ່ນ ນິຕິບຸກຄົນກໍໃຫ້ປະຕິບັດຢູ່ສຳນັກງານຂອງນິຕິບຸກຄົນນັ້ນ.

ມາດຕາ 21. ການຊຳລະສະສາງ

ໃນການຊຳລະສະສາງນັ້ນ ເຈົ້າຫນີ້ຕ້ອງເຮັດໃບຮັບເງິນດ້ວຍຕົນເອງ ຫລື ຕາມຄຳຮ້ອງຂໍຂອງລູກຫນີ້. ໃບຮັບເງິນນີ້ຕ້ອງເຮັດໃນທັນໃດ ຫລື ຢ່າງຊ້າພາຍໃນ ສອງອາທິດ ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນແລ້ວ. ການຊຳລະສະສາງ ຈະມີຂຶ້ນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກໄດ້ມີການເຮັດໃບຮັບເງິນເສັງກ່ອນ.

ຜູ້ຖືໃບຮັບເງິນນັ້ນ ຖືວ່າເປັນຜູ້ຮັບເງິນໄດ້ຕາມຈຳນວນຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນໃບຮັບເງິນ ເວັ້ນເສັງແຕ່ສັນຍາຫາກໄດ້ກຳນົດໄວ້ຢ່າງອື່ນ.

ການຊຳລະສະສາງອາດຈະປະຕິບັດເປັນເງິນສົດ, ເງິນໂອນ, ເຊັກ ຫລື ວັດຖຸ ຫລື ແຮງງານ ຕາມການຍິນຍອມຂອງເຈົ້າຫນີ້.

ໃນກໍລະນີ ທີ່ມີການຊຳລະສະສາງດ້ວຍເຊັກນັ້ນ ມື້ຊຳລະສະສາງ ແມ່ນ ມື້ທີ່ເຈົ້າຫນີ້ໄດ້ຮັບເຊັກ. ໃນການຊຳລະສະສາງເປັນເງິນໂອນ ໃຫ້ຖືວ່າມື້ຊຳລະສະສາງ ແມ່ນ ມື້ທີ່ເຈົ້າຫນີ້ໄດ້ຮັບໃບແຈ້ງມີ. ໃນການຊຳລະສະສາງທາງໄປສະນີ ໃຫ້ຖືວ່າມື້ຊຳລະສະສາງ ແມ່ນມື້ທີ່ລູກຫນີ້ໄດ້ມອບເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທາງໄປສະນີ.

ມາດຕາ 22. ການແຈ້ງຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກໃນການປະຕິບັດສັນຍາ

ເມື່ອມີຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກເກີດຂຶ້ນ ໃນການປະຕິບັດສັນຍານັ້ນ ເຖິງວ່າຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດຝ່າຍຫນຶ່ງຫາກໄດ້ພະຍາຍາມພຽງໃດກໍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນຂອງຕົນໄດ້ຢ່າງສະໝໍ່ສະເໝີນັ້ນ ຜູ້ກ່ຽວຕ້ອງແຈ້ງສາເຫດຂອງຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກດັ່ງກ່າວໃຫ້ອີກຝ່າຍຫນຶ່ງຊາບ ໃນເວລາອັນເຫມາະສົມ ກ່ອນກຳນົດເວລາຂອງການປະຕິບັດສັນຍາຈະສິ້ນສຸດ.

ການແຈ້ງຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກນັ້ນ ຈະບໍ່ເປັນສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ລູກຫນີ້ ພົ້ນຈາກຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນໄປໄດ້, ພາຍຫລັງທີ່ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກຫາກໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ ລູກຫນີ້ກໍຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍານັ້ນອີກ.

ມາດຕາ 23. ຜົນບັງຄັບຂອງສັນຍາຕໍ່ບຸກຄົນອື່ນ

ເຈົ້າຫນີ້ມີສິດມອບສິດຂອງຕົນໃຫ້ບຸກຄົນອື່ນ (ເອີ້ນວ່າເຈົ້າຫນີ້ຄົນໃຫມ່) ທວງເອົາຊັບສິ່ງຂອງ ຈາກລູກຫນີ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້.

ເຈົ້າຫນີ້ຕ້ອງມອບເອກະສານຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບການທວງຫນີ້ນັ້ນໃຫ້ເຈົ້າຫນີ້ຄົນໃຫມ່ ແລະ ຕ້ອງ ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຜູ້ກ່ຽວ ຖ້າວ່າສິດທີ່ມອບໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວນັ້ນ ຫາກບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງ.

ໃນກໍລະນີ ທີ່ເຈົ້າຫນີ້ຫາກໄດ້ເສັຍຊີວິດໄປແລ້ວ ຜູ້ສືບທອດທີ່ໄດ້ຮັບມູນມໍຣະດົກ ກໍມີສິດທວງ ເອົາຊັບສິ່ງຂອງຈາກລູກຫນີ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນັ້ນໄດ້.

ລູກຫນີ້ກໍມີສິດມອບພັນທະຂອງຕົນໃຫ້ບຸກຄົນອື່ນ (ເອີ້ນວ່າ ລູກຫນີ້ຄົນໃຫມ່) ປະຕິບັດແທນ ຕົນໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຕົກລົງເຫັນດີຈາກເຈົ້າຫນີ້ເສັຍກ່ອນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ລູກຫນີ້ຫາກໄດ້ເສັຍຊີວິດໄປແລ້ວ ຜູ້ສືບທອດທີ່ໄດ້ຮັບມູນມໍຣະດົກ ກໍຈະໄດ້ປະຕິ ບັດພັນທະແທນຜູ້ກ່ຽວ.

ຫມວດທີ 5 ມາດຕະການຮັບປະກັນ ການປະຕິບັດສັນຍາ

ມາດຕາ 24. ການຮັບປະກັນການປະຕິບັດສັນຍາ

ໃນການຮັບປະກັນ ການປະຕິບັດສັນຍາຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ, ເພື່ອຕອບສະຫນອງຄວາມຕ້ອງ ການຂອງເຈົ້າຫນີ້ ຫລື ທົດແທນຄ່າເສັຍຫາຍ ຊຶ່ງອາດຈະເກີດຂຶ້ນພາຍຫລັງການບໍ່ປະຕິບັດສັນຍາ ຫລື ການປະຕິບັດສັນຍາຢ່າງບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນນັ້ນ ກົດຫມາຍ ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ນຳໃຊ້ວິທີການຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການຊວດຈຳ, ການຄ້ຳປະກັນ, ການປັບໃຫມ.

ມາດຕາ 25. ການຊວດຈຳ

ການຊວດຈຳ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຝ່າຍຫນຶ່ງ (ເອີ້ນວ່າ ຜູ້ຊວດຈຳ) ໄດ້ເອົາຊັບ ສິ່ງຂອງໄປຈຳໄວ້ນຳອີກຝ່າຍຫນຶ່ງ (ເອີ້ນວ່າ ຜູ້ຮັບຊວດຈຳ) ເພື່ອຮັບປະກັນການໃຊ້ແທນຫນີ້ສິນ ແລະ ຜູ້ຊວດຈຳມີສິດໄຖ່ເອົາຄືນຕາມກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາກູ້ຢືມ.

ຖ້າວ່າຜູ້ຊວດຈຳຫາກບໍ່ໄຖ່ເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນຕາມກຳນົດເວລາ ຊຶ່ງໄດ້ຕົກລົງກັນແລ້ວ ຊັບ ສິ່ງຂອງທີ່ຊວດຈຳນັ້ນ ກໍຈະຕົກເປັນກຳມະສິດຂອງຜູ້ຮັບຊວດຈຳ. ໃນກໍລະນີທີ່ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ນຳໄປຊວດ ຈຳນັ້ນ ຫາກມີລາຄາສູງກວ່າຫນີ້ສິນແລ້ວ ຜູ້ຮັບຊວດຈຳອາດຈະເສັ້ງເງິນເອົາ ຫລື ເອົາຊັບສິ່ງຂອງເຫລົ່າ ນັ້ນໄປຂາຍກໍໄດ້ ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ຫັກເອົາຕົ້ນທຶນ ແລະ ດອກເບ້ຍແລ້ວ ເງິນທີ່ເຫລືອນັ້ນຕ້ອງສົ່ງຄືນໃຫ້ຜູ້ ຊວດຈຳ.

ຖ້າວ່າຈຳນວນເງິນທີ່ໄດ້ຂາຍຊັບສິ່ງຂອງ ຊຶ່ງເອົາໄປຊວດຈຳນັ້ນ ຫາກບໍ່ພຽງພໍເພື່ອໃຊ້ແທນຜູ້ ຮັບຊວດຈຳແລ້ວ ຜູ້ກ່ຽວກໍມີສິດທວງເອົາເງິນ ຈຳນວນທີ່ບໍ່ພໍນັ້ນຈາກຜູ້ຊວດຈຳຕື່ມອີກ.

ມາດຕາ 26. ຮູບການຂອງການຊວດຈຳ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ນຳໄປຊວດຈຳ

ການຊວດຈຳຕ້ອງເຮັດເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ອາດຈະເຮັດພ້ອມກັນກັບສັນຍາກູ້ຢືມ ຫລື ລຸນຫລັງກໍໄດ້. ສັນຍາຊວດຈຳອາດຈະເຮັດໃສ່ໃບດຽວກັນກັບສັນຍາກູ້ຢືມ ຫລື ເຮັດໃສ່ໃບຫນຶ່ງຕ່າງຫາກກໍໄດ້.

ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເອົາໄປຊວດຈຳນັ້ນ ຕ້ອງເປັນກຳມະສິດຂອງຜູ້ຊວດຈຳ. ຜູ້ນຳຊັບສິ່ງຂອງໄປຊວດຈຳນັ້ນ ອາດຈະແມ່ນຜູ້ຊວດຈຳເອງ ຫລື ບຸກຄົນອື່ນກໍໄດ້.

ມາດຕາ 27. ສິດ ແລະ ພັນທະຂອງຜູ້ຮັບຊວດຈຳ ແລະ ຜູ້ຊວດຈຳ

ໃນກໍລະນີ ທີ່ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊວດຈຳນັ້ນ ຫາກໄດ້ເກີດຜົນຢ່າງໃດຢ່າງຫນຶ່ງຂຶ້ນ ກໍຈະເປັນກຳມະສິດຂອງຜູ້ຊວດຈຳ. ຖ້າວ່າຜູ້ຮັບຊວດຈຳຫາກຕ້ອງການຫມາກຜົນດັ່ງກ່າວແລ້ວ ກໍໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວເສັ້ງເງິນເອົາ.

ຜູ້ຮັບຊວດຈຳມີພັນທະປົກປັກຮັກສາ ແຕ່ບໍ່ມີສິດນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວ ຕະຫລອດເວລາຊວດຈຳ ເວັ້ນເສັຍແຕ່ໃນກໍລະນີທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ.

ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊວດຈຳຫາກໄດ້ຖືກເສັຍຫາຍ ຫລື ເປ່ເພຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງຜູ້ຮັບຊວດຈຳແລ້ວ ຜູ້ກ່ຽວຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ເວັ້ນເສັຍແຕ່ມີເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິໄສເກີດຂຶ້ນ.

ໃນກໍລະນີ ທີ່ຜູ້ຮັບຊວດຈຳຫາກໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍໃນການປົກປັກຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊວດຈຳແລ້ວ ຜູ້ກ່ຽວກໍມີສິດທວງເອົາຄ່າໃຊ້ຈ່າຍນັ້ນຄືນ.

ຜູ້ຊວດຈຳມີສິດໄຖ່ເອົາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊວດຈຳນັ້ນຄືນ ຕາມກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນ.

ຖ້າວ່າຜູ້ຊວດຈຳຫາກໄດ້ເສັຍຊີວິດກ່ອນກຳນົດເວລາໄຖ່ເອົາຊັບສິ່ງຂອງ ທີ່ຊວດຈຳນັ້ນຄືນ ຜູ້ສືບທອດຂອງຜູ້ກ່ຽວກໍມີສິດໄຖ່ເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນໄດ້.

ມາດຕາ 28. ບູລິມະສິດໃນການໃຊ້ແທນຫນີ້ສິນ

ເຈົ້າຫນີ້ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ມີຊັບສິ່ງຂອງຊວດຈຳໄວ້ນັ້ນ ຈະເປັນຜູ້ມີບູລິມະສິດໃນການໄດ້ຮັບການໃຊ້ຫນີ້ສິນກ່ອນເຈົ້າຫນີ້ຄົນອື່ນ ຊຶ່ງບໍ່ມີຊັບສິ່ງຂອງຊວດຈຳໄວ້.

ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊວດຈຳໄວ້ນັ້ນໃຫ້ນຳໄປຂາຍ ແລ້ວມາຄິດໄລ່ໃຊ້ແທນຫນີ້ສິນຂອງເຈົ້າຫນີ້ຜູ້ ທີ່ມີຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊວດຈຳໄວ້ຈົນຄົບເສັຍກ່ອນ ສ່ວນເຫລືອນັ້ນໃຫ້ຄິດໄລ່ໃຊ້ແທນຫນີ້ສິນ ຂອງເຈົ້າຫນີ້ຄົນອື່ນໆ.

ມາດຕາ 29. ການຄຳປະກັນດ້ວຍຫລັກຊັບ

ການຄຳປະກັນດ້ວຍຫລັກຊັບ ແມ່ນການຄຳປະກັນຊຶ່ງລູກຫນີ້ບໍ່ໄດ້ເອົາ ຊັບສິ່ງຂອງໄປໄວ້ນຳເຈົ້າຫນີ້ ຫາກພຽງແຕ່ໄດ້ເອົາເອກະສານຢັ້ງຢືນກຳມະສິດ ກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນໄປຄຳປະກັນໄວ້ນຳເຈົ້າຫນີ້ເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 30. ການຄໍ້ປະກັນດ້ວຍບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນ

ການຄໍ້ປະກັນດ້ວຍບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນ ແມ່ນ ການຄໍ້ປະກັນ ຊຶ່ງບຸກຄົນໃດບຸກຄົນຫນຶ່ງ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນໃດຫນຶ່ງ ໄດ້ຕົກລົງຮັບປະກັນໃຊ້ຫນີ້ສິນແທນລູກຫນີ້ ໃນເມື່ອລູກຫນີ້ນັ້ນຫາກບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມສັນຍາກູ້ຢືມ.

ໃນການຄໍ້ປະກັນຫນີ້ສິນໃຫ້ແກ່ລູກຫນີ້ນັ້ນ ຜູ້ຄໍ້ປະກັນອາດຈະຄໍ້ປະກັນຫນີ້ສິນທັງຫມົດ ຫລື ສ່ວນໃດສ່ວນຫນຶ່ງກໍໄດ້. ເມື່ອເຖິງກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາແລ້ວ ເຈົ້າຫນີ້ຕ້ອງຫວງຫາວເອົານຳລູກຫນີ້ເສັງກ່ອນ ຖ້າວ່າລູກຫນີ້ຫາກບໍ່ໃຊ້ແທນຫນີ້ສິນແລ້ວ ເຈົ້າຫນີ້ຈຶ່ງມີສິດຫວງຫາວເອົານຳຜູ້ຄໍ້ປະກັນໄດ້.

ຜູ້ຄໍ້ປະກັນຕ້ອງໃຊ້ຫນີ້ສິນແທນລູກຫນີ້ທັງຫມົດ ຫລື ສ່ວນໃດສ່ວນຫນຶ່ງຕາມທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນໃນສັນຍາ.

ໃນການໃຊ້ແທນຫນີ້ສິນນັ້ນ ຜູ້ຄໍ້ປະກັນມີພັນທະໃຊ້ແທນພຽງແຕ່ຕົ້ນທຶນເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນ ດອກເບັ້ຍ ແລະ ຄ່າທຳນຽມຕ່າງໆ ແມ່ນຕົກເປັນພາລະຂອງລູກຫນີ້ ເວັ້ນເສັຍແຕ່ໄດ້ຕົກລົງກັນໄວ້ໃນສັນຍາ.

ໃນກໍລະນີທີ່ລູກຫນີ້ຫາກມີຄວາມສາມາດໃຊ້ແທນຫນີ້ສິນໄດ້ພຽງແຕ່ສ່ວນໃດສ່ວນຫນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄໍ້ປະກັນກໍຕ້ອງໃຊ້ແທນສ່ວນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ນັ້ນ. ຜູ້ຄໍ້ປະກັນທີ່ໄດ້ໃຊ້ຫນີ້ສິນແທນລູກຫນີ້ແລ້ວນັ້ນ ກໍກາຍເປັນເຈົ້າຫນີ້ຂອງລູກຫນີ້ຜູ້ນັ້ນ ແລະ ມີສິດຫວງເອົາຕົ້ນທຶນທີ່ຕົນໄດ້ຈ່າຍໄປແລ້ວ ລວມທັງດອກເບັ້ຍອີກດ້ວຍ. ຜູ້ຄໍ້ປະກັນມີສິດປົກປ້ອງລູກຫນີ້ທີ່ຕົນຄໍ້ປະກັນນັ້ນ. ລູກຫນີ້ ແລະ ຜູ້ຄໍ້ປະກັນມີພັນທະແຈ້ງໃຫ້ກັນຊາບກ່ຽວກັບການໃຊ້ແທນຫນີ້ສິນຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 31. ການປັບໃຫມ

ການປັບໃຫມ ແມ່ນມາດຕະການປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດສັນຍາ ຫລື ປະຕິບັດສັນຍາບໍ່ຄົບຖ້ວນ ຫລື ປະຕິບັດບໍ່ທັນຕາມກຳນົດເວລາ.

ການປັບໃຫມໃຫ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການສະເພາະ ຂອງຂະແຫນງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫລື ຕາມການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີລະບຽບການສະເພາະ.

ຫມວດທີ 6 ການປ່ຽນແປງ, ການຍົກເລີກ ແລະ ການສິ້ນສຸດສັນຍາ

ມາດຕາ 32. ການປ່ຽນແປງ ຫລື ການຍົກເລີກສັນຍາ

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນນັ້ນຈະປ່ຽນແປງ ຫລື ຍົກເລີກກໍໄດ້ຖ້າວ່າຄູ່ສັນຍາຫາກໄດ້ຕົກລົງເຫັນດີນຳກັນ. ຖ້າວ່າມີການລະເມີດສັນຍາ ຄູ່ສັນຍາຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະໂຫຍດນັ້ນ ຈະປ່ຽນແປງ ຫລື ຍົກເລີກສັນຍາແຕ່ຝ່າຍດຽວກໍໄດ້.

ການປ່ຽນແປງ ຫລື ການຍົກເລີກສັນຍາທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນ ຕ້ອງເຮັດເປັນລາຍລັກອັກສອນ.

ໃນເມື່ອສັນຍາຫາກຖືກຍົກເລີກ ສິ່ງທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ກັນແລ້ວກໍໃຫ້ແລ້ວກັນໄປ. ຖ້າວ່າຝ່າຍໜຶ່ງ ຫາກໄດ້ປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນກ່ອນແລ້ວ ຝ່າຍທີ່ຍັງຄ້າງຄານັ້ນຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດຕອບແທນ. ສຳລັບ ພັນທະທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ກັນນັ້ນ ກໍໃຫ້ເລີກແລ້ວກັນໄປ.

ມາດຕາ 33. ການສິ້ນສຸດສັນຍາ

ສັນຍາຈະສິ້ນສຸດລົງໃນກໍລະນີດັ່ງນີ້:

ສັນຍາທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄົບຖ້ວນແລ້ວ;

ຄູ່ສັນຍາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມເປັນອັນດຽວກັນ;

ຄູ່ສັນຍາໄດ້ມີການຕົກລົງກັນ;

ສັນຍາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້;

ຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງໄດ້ເສັຍຊີວິດ ຊຶ່ງບຸກຄົນອື່ນບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ປະຕິບັດໄດ້;

ນິຕິບຸກຄົນທີ່ເປັນຄູ່ສັນຍາ ໄດ້ຖືກຍຸບເລີກ ຫລື ລົ້ມລະລາຍ.

ໃນກໍລະນີທີ່ນິຕິບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ຫາກຖືກຍຸບເລີກ ຫລື ລົ້ມລະລາຍ ຄູ່ສັນຍາຂອງນິຕິບຸກຄົນນັ້ນ ມີສິດທວງເອົາຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ຄ່າເສັຍຫາຍຕ່າງໆ ຈາກຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງນິຕິບຸກຄົນທີ່ ໄດ້ຖືກຍຸບເລີກ ຫລື ລົ້ມລະລາຍນັ້ນ.

ຫມວດທີ 7 ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ

ມາດຕາ 34. ວິທີແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ

ໃນການປະຕິບັດສັນຍາ ຄູ່ສັນຍາອາດຈະຕົກລົງກັນບໍ່ໄດ້ໃນບາງກໍລະນີ, ເມື່ອຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດ ຝ່າຍໜຶ່ງ ຫາກເຫັນວ່າຕົນໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະໂຫຍດຈາກສັນຍາແລ້ວ ເຊັ່ນ ສັນຍາເປັນໂມຄະ, ການ ບໍ່ປະຕິບັດສັນຍາ, ການປະຕິບັດສັນຍາບໍ່ຄົບຖ້ວນຝ່າຍນັ້ນກໍມີສິດ ສະເຫນີໃຫ້ອີກຝ່າຍໜຶ່ງແກ້ໄຂ. ຖ້າ ວ່າຄູ່ສັນຍາຝ່າຍທີ່ຖືກສະເຫນີຫາກບໍ່ເຫັນດີແລ້ວ ຝ່າຍສະເຫນີກໍມີສິດຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານໃຫ້ທຳການແກ້ ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງນັ້ນ. ໃນກໍລະນີທີ່ແມ່ນຂໍ້ຂັດແຍ່ງທາງເສດຖະກິດ ລະຫວ່າງ ອົງການຈັດຕັ້ງດ້ວຍກັນ ຫລື ລະຫວ່າງອົງການຈັດຕັ້ງ, ຫົວຫນ່ວຍເສດຖະກິດກັບຕ່າງປະເທດນັ້ນ ໃຫ້ອົງການໄກ່ເກັ່ງເສດຖະກິດເປັນ ຜູ້ແກ້ໄຂ.

ມາດຕາ 35. ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງ

ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງ ມີກຳນົດ ສິບປີ ສຳລັບສັນຍາກ່ຽວກັບການກໍ່ສ້າງ ແລະ ສາມປີ ສຳລັບສັນຍາອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ສັນຍາກູ້ຢືມ, ເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ.

ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງ ໃຫ້ເລີ່ມນັບແຕ່ມື້ກຳນົດເວລາຂອງສັນຍານັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດເປັນຕົ້ນ ໄປ.

ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງຈະຖືກໂຈະ ໃນກໍລະນີ

ມີເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິໄສ ຊຶ່ງເປັນອຸບປະສັກຕໍ່ການຍື່ນຄຳຮ້ອງຟ້ອງ;

ໂຈດ ຫລື ຈຳເລີຍ ທີ່ສັງກັດຢູ່ໃນກຳລັງປະກອບອາວຸດຖືກໄປແນວຫນ້າ ຫລືສົງຄາມ.

ພາຍຫລັງທີ່ໄລຍະເວລາຂອງການໂຈະນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດແລ້ວອາຍຸຄວາມທີ່ໄດ້ຜ່ານມາກ່ອນນັ້ນກໍ່ຈະສືບຕໍ່ອີກ.

ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງຈະຖືກຍຸດຊະງັກ ໃນເມື່ອມີການກະທຳອັນແນ່ນອນຂອງຄູ່ຄວາມ ຫລື ຄູ່ສັນຍາ ເຊັ່ນ: ການຮັບຮູ້ຫນີ້ສິນຂອງຕົນ. ໃນກໍລະນີນີ້ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງໃຫ້ເລີ່ມນັບຄືນໃຫມ່.

ມາດຕາ 36. ຜົນສະທ້ອນຂອງການລະເມີດສັນຍາ

ການລະເມີດສັນຍາ ແມ່ນ ການບໍ່ປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນທັງຫມົດ ຫລື ບາງສ່ວນ ຫລື ການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນຢ່າງບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ ໂດຍຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດຝ່າຍຫນຶ່ງ ເຊັ່ນ ການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນບໍ່ມີຄຸນນະພາບ, ບໍ່ທັນກັບເວລາ, ບໍ່ຖືກສະຖານທີ່ຊຶ່ງບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ.

ຖ້າວ່າຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດຝ່າຍຫນຶ່ງ ຫາກໄດ້ລະເມີດສັນຍາຝ່າຍນັ້ນຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສັງຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນ ເວັ້ນເສັງແຕ່ການລະເມີດສັນຍານັ້ນ ຫາກເກີດຂຶ້ນຍ້ອນເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິໄສ ເຊັ່ນ: ຟ້າຜ່າ, ນ້ຳຖ້ວມ, ແຜ່ນດິນໄຫວ ແລະ ອື່ນໆ.

ພາກທີ II ວ່າດ້ວຍປະເພດສັນຍາ

ຫມວດທີ 1 ສັນຍາຊື້ຂາຍ ແລະ ແລກປ່ຽນ

ມາດຕາ 37. ສັນຍາຊື້ຂາຍ

ສັນຍາຊື້ຂາຍ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຜູ້ຂາຍຕ້ອງມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ຜູ້ຊື້ເປັນກຳມະສິດ ແລະ ຜູ້ຊື້ຕ້ອງຮັບເອົາຊັບສິ່ງຂອງ ແລະ ຈ່າຍເງິນຕາມລາຄາທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນ.

ຜູ້ຂາຍຈະຂາຍຊັບສິ່ງຂອງອັນໃດກໍ່ໄດ້ ທີ່ເປັນກຳມະສິດຂອງຕົນ.

ໃນການເຮັດສັນຍາຜູ້ຂາຍຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຊື້ຊາບກ່ຽວກັບສິດຂອງບຸກຄົນອື່ນ ໃນຊັບສິ່ງຂອງ ທີ່ຂາຍ ເຊັ່ນ: ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍນັ້ນຍັງມີຜູ້ເຊົ່າຢູ່. ການບໍ່ແຈ້ງໃຫ້ຊາບນີ້ຈະພາໃຫ້ຜູ້ຊື້ມີສິດ ຮ້ອງຂໍລົບລ້າງສັນຍາ ແລະ ຮ້ອງຂໍເອົາຄ່າເສັງຫາຍ ຫລື ຫລຸດຜ່ອນລາຄາຊື້. ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍໃຫ້ຜູ້ຊື້ນັ້ນ ຫາກຖືກຮິບຕາມຄຳຕັດສິນຂອງສານ ຫລື ອົງການໄກ່ເກັ່ງເສດຖະກິດແລ້ວ ຜູ້ຂາຍຕ້ອງທົດແທນຄ່າເສັງຫາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊື້.

ເມື່ອສິດກ່ຽວກັບກຳມະສິດ ຫາກເປັນຂອງຜູ້ຊື້ກ່ອນການມອບຊັບສິ່ງຂອງແລ້ວ ຜູ້ຂາຍຍັງມີພັນທະຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວໂດຍບໍ່ໃຫ້ມີການເສັງຫາຍ ຫລື ເປ່ເພຈົນກວ່າຜູ້ຊື້ຈະຮັບເອົາ.

ຜູ້ຊື້ເປັນເຈົ້າກຳມະສິດໃນຊັບສິ່ງຂອງ ທີ່ຕົນໄດ້ຊື້ນັ້ນ ນັບແຕ່ເວລາຜູ້ຊື້ ແລະ ຜູ້ຂາຍໄດ້ມອບເງິນ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ກັນ ຫລື ນັບແຕ່ເວລາຜູ້ຊື້ໄດ້ຈ່າຍເງິນເປັນຕົ້ນໄປ ເຖິງວ່າຜູ້ຂາຍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ກໍຕາມ ຫລື ນັບແຕ່ເວລາຜູ້ຂາຍໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ແລ້ວ ແຕ່ຜູ້ຊື້ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຈ່າຍເງິນກໍຕາມ.

ຜູ້ຊື້ມີພັນທະຈ່າຍ ແລະ ຮັບເອົາຊັບສິ່ງຂອງຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ.

ມາດຕາ 38. ຄຸນນະພາບຂອງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍ

ຄຸນນະພາບຂອງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍ ຕ້ອງໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ຕາມເນື້ອໃນຂອງສັນຍາ. ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍນັ້ນ ຫາກບໍ່ມີຄຸນນະພາບຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາແລ້ວ ຜູ້ຂາຍຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຊື້ຫາກໄດ້ຮູ້ວ່າ ຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນບໍ່ມີຄຸນນະພາບແລ້ວ ຜູ້ຊື້ມີສິດຂໍປ່ຽນເອົາຊັບສິ່ງຂອງປະເພດດຽວກັນ ທີ່ມີຄຸນນະພາບ ຫລື ຂໍຫລຸດລາຄາ ຫລື ລົບລ້າງສັນຍາ ພ້ອມທັງທວງເອົາການໃຊ້ແທນຄ່າເສັຍຫາຍ.

ຜູ້ຊື້ມີພັນທະກວດເບິ່ງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊື້ ແລະ ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຂາຍຊາບຢ່າງຮີບດ່ວນ ໃນກໍລະນີທີ່ມີການຂອກເຫັນຄວາມບົກພ່ອງໃນຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊື້ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຊື້ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ເອົາເອງຕໍ່ຄວາມບົກພ່ອງເຫລົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 39. ການຂາຍສິນຄ້າເປັນເງິນເຊື່ອ

ໃນການຊື້ຂາຍສິນຄ້ານັ້ນຜູ້ຂາຍອາດຈະຂາຍສິນຄ້າເປັນເງິນເຊື່ອກໍໄດ້. ຜູ້ຊື້ມີສິດຍຶດຖືກຳມະສິດກ່ຽວກັບສິນຄ້າທີ່ຂາຍເປັນເງິນເຊື່ອນັ້ນ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ຜູ້ຂາຍໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ເປັນຕົ້ນໄປ ຖ້າວ່າກົດຫມາຍ ຫລື ສັນຍາຫາກບໍ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ຢ່າງອື່ນ.

ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຫາກຍັງຕ້ອງຈົດທະບຽນຢູ່ ສິດກ່ຽວກັບກຳມະສິດຂອງຜູ້ຊື້ກໍມີຂຶ້ນນັບແຕ່ມື້ໄດ້ຈົດທະບຽນເປັນຕົ້ນໄປ.

ການຂາຍສິນຄ້າເປັນເງິນເຊື່ອ ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມລາຄາທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນໃນມື້ຂາຍນັ້ນ. ການປ່ຽນແປງລາຄາສິນຄ້າທີ່ຂາຍເປັນເງິນເຊື່ອ ໃນເວລາຕໍ່ມາກໍຈະບໍ່ພາໃຫ້ລາຄາທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນແລ້ວນັ້ນມີການປ່ຽນແປງແຕ່ຢ່າງໃດ.

ມາດຕາ 40. ການຊື້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ມາຢ່າງຜິດກົດຫມາຍ

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ຊື້ຊັບສິ່ງຂອງ ໂດຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈໃນລາຄາອັນເຫມາະສົມ ຕາມທ້ອງຕະຫລາດໃນເວລານັ້ນ, ຊື້ ແລະ ນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງຢ່າງເປີດເຜີຍ, ລຽນຕິດ ແລະ ສະຫງົບແລ້ວເຈົ້າຂອງຊັບ ຈະເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອ ຫາກຜູ້ກ່ຽວໄດ້ທົດແທນລາຄາທີ່ຜູ້ຊື້ໄດ້ຈ່າຍໄປແລ້ວນັ້ນ ແຕ່ຕົນກໍມີສິດຮ້ອງຟ້ອງເອົານຳຜູ້ຂາຍຕໍ່ໄປ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຊື້ຫາກໄດ້ຊື້ຊັບສິ່ງຂອງ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມບໍລິສຸດໃຈແລ້ວ ເຈົ້າຂອງຊັບມີສິດເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນ ໂດຍບໍ່ມີການທົດແທນຄ່າຊັບສິ່ງຂອງແກ່ຜູ້ຊື້ແຕ່ຢ່າງໃດ. ຜູ້ຊື້ຈະຕໍ່ວ່າເອົາເງິນທີ່ຊື້ຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນ ນຳຜູ້ຂາຍກໍໄດ້ ແຕ່ຜູ້ກ່ຽວບໍ່ມີສິດຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານ.

ມາດຕາ 41. ການນຳສິ່ງສິນຄ້າ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍ

ຜູ້ຂາຍຈະນຳສິ່ງສິນຄ້າ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍນັ້ນ ໄປຮອດບ່ອນຢູ່ຂອງຜູ້ຊື້ ຫລື ສະຖານທີ່ແຫ່ງໃດແຫ່ງຫນຶ່ງ ຕາມທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນ.

ຜູ້ຊື້ມີພັນທະຮັບເອົາສິນຄ້າ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ນຳສິ່ງມາໃຫ້ຕົນ. ສ່ວນການໃຊ້ຈ່າຍຄ່ານຳສິ່ງນັ້ນ ແມ່ນ ຂຶ້ນກັບການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ.

ຖ້າວ່າຜູ້ຂາຍຫາກບໍ່ນຳສິ່ງສິນຄ້າ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍຕາມກຳນົດເວລາ ຊຶ່ງໄດ້ຕົກລົງກັນແລ້ວນັ້ນ ຜູ້ຊື້ຈະບໍ່ຮັບເອົາສິນຄ້າ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນກໍໄດ້.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຊື້ຫາກໄດ້ຈ່າຍຄ່ານຳສິ່ງແລ້ວ ຜູ້ຊື້ຈະໃຫ້ຜູ້ຂາຍຈ່າຍຄ່າດອກເບັ້ຍຕາມກົດຫມາຍ ແລະ ຕາມຈຳນວນມື້ທີ່ໄດ້ຊັກຊ້າ.

ຖ້າວ່າຜູ້ຂາຍຫາກໄດ້ນຳສິ່ງສິນຄ້າ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍນັ້ນ ບໍ່ຄົບຕາມປະລິມານ, ບໍ່ຄົບຊຸດ, ບໍ່ມີຄຸນນະພາບ ຕາມທີ່ໄດ້ຕົກລົງຊື້ຂາຍກັນ ຜູ້ຊື້ຈະບໍ່ຮັບເອົາ ແລະ ຈະບໍ່ຈ່າຍຄ່າສິນຄ້ານັ້ນກໍໄດ້. ຖ້າວ່າຜູ້ຊື້ຫາກໄດ້ຈ່າຍຄ່າສິນຄ້າ ນັ້ນແລ້ວ ຜູ້ຂາຍຈະໄດ້ສົ່ງເງິນຄືນ ແລະ ອາດຈະຈ່າຍຄ່າເສັຍຫາຍອີກດ້ວຍ.

ມາດຕາ 42. ສັນຍາແລກປ່ຽນ

ສັນຍາແລກປ່ຽນ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຝ່າຍຫນຶ່ງໄດ້ເອົາຊັບສິ່ງຂອງມອບໃຫ້ອີກຝ່າຍຫນຶ່ງ ແລະ ຝ່າຍນີ້ກໍໄດ້ເອົາຊັບສິ່ງຂອງອັນອື່ນຕອບແທນໃຫ້.

ສັນຍາແລກປ່ຽນ ຈະໄດ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການຂອງສັນຍາຊື້ຂາຍ.

ຫມວດທີ 2 ສັນຍາຂາຍຝາກ

ມາດຕາ 43. ສັນຍາຂາຍຝາກ

ສັນຍາຂາຍຝາກ ແມ່ນການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ເພື່ອຊື້ຂາຍຊັບສິ່ງຂອງ ຊຶ່ງຜູ້ຂາຍຍັງມີສິດຊື້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍນັ້ນຄືນໄດ້ພາຍໃນກຳນົດ ສາມ ປີ ຕາມລາຄາທີ່ຕົນໄດ້ຂາຍໄປແລ້ວນັ້ນ.

ເມື່ອຫມົດກຳນົດເວລາ ສາມ ປີແລ້ວ ຜູ້ຂາຍມີສິດຕໍ່ກຳນົດເວລາຂາຍຝາກອອກໄປອີກ ຖ້າຫາກວ່າ ໄດ້ມີການຕົກລົງກັນກ່ອນໃນເວລາເຮັດສັນຍາ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ເກີນ ຫນຶ່ງປີ.

ເມື່ອຮອດກຳນົດເວລາແລ້ວ ຖ້າວ່າຜູ້ຂາຍຫາກບໍ່ຊື້ເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນ ຜູ້ຊື້ກໍຈະເປັນເຈົ້າກຳມະສິດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນໂດຍເດັດຂາດ.

ມາດຕາ 44. ຜົນຂອງສັນຍາຂາຍຝາກ

ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍຝາກນັ້ນ ຫາກເກີດມີຜົນຢ່າງໃດຢ່າງຫນຶ່ງຂຶ້ນ ຜູ້ຊື້ທີ່ໄດ້ຈ່າຍເງິນຄ່າຊັບສິ່ງຂອງຫມົດແລ້ວ ກໍຈະເປັນເຈົ້າກຳມະສິດ ກ່ຽວກັບຜົນທີ່ໄດ້ເກີດມານັ້ນ. ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຊື້ຫາກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຈ່າຍເງິນຄ່າຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຫມົດ ຜູ້ຊື້ຈະໄດ້ຮັບຜົນທີ່ເກີດມານັ້ນ ກໍຕໍ່ເມື່ອຜູ້ກ່ຽວຫາກໄດ້ຈ່າຍດອກເບັ້ຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ຂາຍຕາມຈຳນວນເງິນທີ່ຍັງຄ້າງຄານັ້ນ.

ມາດຕາ 45. ການປົກປັກຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍຝາກ

ຜູ້ຊື້ຕ້ອງ ປົກປັກຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍຝາກ. ສ່ວນຜູ້ຂາຍຕ້ອງຫົດແທນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆ ໃນການປົກປັກຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ ຊຶ່ງຜູ້ຊື້ໄດ້ຈ່າຍໄປແລ້ວ. ໃນກໍລະນີ ທີ່ການໃຊ້ຈ່າຍດັ່ງກ່າວ ຫາກມີມູນຄ່າພຽງເລັກຫນ້ອຍ ກໍຈະຕົກເປັນພາລະຂອງຜູ້ຊື້ເອງ. ຜູ້ຊື້ຈະນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍຝາກນັ້ນກໍໄດ້. ຖ້າວ່າຜູ້ຂາຍ ຫາກຊື້ເອົາຊັບສິ່ງຂອງຄືນ ພາຍໃນກຳນົດເວລາແລ້ວ ຜູ້ຊື້ກໍຕ້ອງສົ່ງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນໃນສະພາບເດີມ.

ຫມວດທີ 3 ສັນຍາກູ້ຢືມ ແລະ ການຢືມຊັບສິ່ງຂອງໄປໃຊ້

ມາດຕາ 46 (ໃຫມ່). ສັນຍາກູ້ຢືມ

ສັນຍາກູ້ຢືມ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຜູ້ໃຫ້ຢືມຕ້ອງມອບເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ເປັນກຳມະສິດແກ່ຜູ້ກູ້ຢືມ ແລະ ຜູ້ກູ້ຢືມຕ້ອງສົ່ງຈຳນວນເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງ ປະເພດທີ່ກູ້ຢືມນັ້ນ ຕາມຈຳນວນເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ຄຸນນະພາບດຽວກັນຄືນໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃຫ້ຢືມ ຕາມກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ.

ຖ້າວ່າກຳນົດເວລາ ຫາກບໍ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍານັ້ນກໍໃຫ້ປະຕິບັດຕາມ ການສະເຫນີຂອງຜູ້ໃຫ້ຢືມ ຊຶ່ງໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ19 ຂອງກົດຫມາຍສະບັບນີ້.

ໃນສັນຍາກູ້ຢືມອາດຈະບົ່ງບອກເຖິງຈຸດປະສົງ ຂອງການນຳໃຊ້ເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ກູ້ຢືມນັ້ນ ແລະ ຜູ້ກູ້ຢືມກໍຕ້ອງນຳໃຊ້ເງິນ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວ ຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ.

ການກູ້ຢືມເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງຈະມີດອກເບັ້ຍ ໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາເທົ່ານັ້ນ.

ດອກເບັ້ຍຂອງການກູ້ຢືມເງິນຈາກທະນາຄານ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການຂອງທະນາຄານທີ່ໃຫ້ກູ້ຢືມເງິນນັ້ນ.

ນອກຈາກການກູ້ຢືມເງິນ ຈາກທະນາຄານແລ້ວ ການຄິດໄລ່ດອກເບັ້ຍ ແມ່ນບໍ່ໃຫ້ສູງກວ່າດອກເບັ້ຍທະນາຄານ ສາມສ່ວນຮ້ອຍ ຕໍ່ປີ.

ໃນການກູ້ຢືມນັ້ນ ບໍ່ໃຫ້ເອົາດອກເບັ້ຍມາເປັນຕົ້ນທຶນ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ດອກເບັ້ຍນັ້ນກາຍຕົ້ນທຶນ.

ໃນເມື່ອຮອດກຳນົດເວລາໃຊ້ແທນ ຕາມທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນໄວ້ ໃນສັນຍາແລ້ວ ຖ້າວ່າຜູ້ໃຫ້ຢືມ ຫາກບໍ່ຍອມຮັບເອົາເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງຈາກຜູ້ກູ້ຢືມ ໃນກໍລະນີນັ້ນ ກໍຈະບໍ່ມີການຄິດໄລ່ດອກເບ້ຍ ໃຫ້ຕໍ່ໄປ.

ສຳລັບ ການກູ້ຢືມເງິນກັບຕ່າງປະເທດນັ້ນ ການຄິດໄລ່ດອກເບ້ຍ ໃຫ້ອີງຕາມ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ.

ມາດຕາ 47. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຄູ່ຜົວເມັຽຕໍ່ໜີ້ສິນ

ຄູ່ຜົວເມັຽ ຫລື ຝ່າຍໃດຝ່າຍຫນຶ່ງ ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການກູ້ຢືມເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງ ໃນກໍລະນີດັ່ງນີ້:

ຜົວ ແລະ ເມັຽ ໄດ້ພ້ອມກັນກູ້ຢືມເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ;

ຜົວ ຫລື ເມັຽ ໄດ້ກູ້ຢືມເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງແຕ່ຝ່າຍດຽວເພື່ອມາໃຊ້ຈ່າຍໃນຄອບຄົວ;

ຜົວ ຫລື ເມັຽ ໄດ້ກູ້ຢືມເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງແຕ່ຝ່າຍດຽວເພື່ອຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງຜູ້ກ່ຽວເອງ. ໃນກໍລະນີນີ້ ຜົວ ຫລື ເມັຽ ທີ່ໄດ້ແທນໜີ້ສິນນັ້ນ ກໍມີສິດໄດ້ຮັບການທົດແທນຄືນໃນເວລາແບ່ງປັນສິນສົມສ້າງ.

ມາດຕາ 48. ສັນຍາຢືມຊັບສິ່ງຂອງໄປໃຊ້

ສັນຍາຢືມຊັບສິ່ງຂອງໄປໃຊ້ ແມ່ນການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາຊຶ່ງຜູ້ໃຫ້ຢືມໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຢືມໄປໃຊ້ ໂດຍບໍ່ຄິດຄ່າ ແລະ ຜູ້ຢືມຕ້ອງສົ່ງຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວຄືນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຂອງຊັບໃນສະພາບເດີມ ຕາມກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຊັບສິ່ງຂອງ ທີ່ໄດ້ຢືມໄປໃຊ້ນັ້ນຫາກຖືກເສັຽຫາຍ, ເປ່ເພໃນເວລາທີ່ຢືມໄປແລ້ວ ຜູ້ຢືມຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ເວັ້ນເສັຽແຕ່ໄດ້ມີການຕົກລົງກັນຢ່າງອື່ນໄວ້ໃນສັນຍາ.

ຖ້າວ່າບໍ່ມີຄວາມສາມາດ ສົ່ງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຢືມໄປໃຊ້ນັ້ນຄືນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຂອງຊັບໄດ້ ຜູ້ຢືມອາດຈະໃຊ້ແທນ ດ້ວຍເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງອື່ນກໍໄດ້ຕາມຄວາມເຫັນດີຂອງຜູ້ໃຫ້ຢືມ ແລະ ຕາມລາຄາໃນທ້ອງຕະຫລາດໃນເວລານັ້ນ.

ຫມວດທີ 4 ສັນຍາເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ

ມາດຕາ 49. ສັນຍາເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ

ສັນຍາເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າ ໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເປັນກຳມະສິດຂອງຕົນໃຫ້ຜູ້ເຊົ່າມາໃຊ້ຊົ່ວຄາວ ແລະ ຜູ້ເຊົ່າຕ້ອງຈ່າຍຄ່າເຊົ່າຕາມລາຄາ ແລະ ກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນ.

ສັນຍາເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງອາດຈະເຮັດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ມີກຳນົດເວລາ. ໃນກໍລະນີນີ້ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າ ຫລື ຜູ້ເຊົ່າ ກໍມີສິດຍົກເລີກສັນຍາໄດ້ທຸກເວລາ ແຕ່ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຄູ່ສັນຍາຊາບລ່ວງหน้าก່ອນສາມເດືອນ ສຳລັບ ຊັບຄົງທີ່ເຊັ່ນ: ເຮືອນ, ອາຄານ ແລະ ຫນຶ່ງເດືອນສຳລັບການເຊົ່າຊັບເຄື່ອນທີ່ ເຊັ່ນ: ລົດ, ເຮືອ, ສັດ.

ກ່ອນຈະມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ເຊົ່ານັ້ນ ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າຕ້ອງແຈ້ງຂໍ້ບົກຜ່ອງ ຫລື ຈຸດພິເສດຂອງຊັບສິ່ງ ຂອງນັ້ນ ໃຫ້ຜູ້ເຊົ່າຊາບ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າຫາກບໍ່ໄດ້ແຈ້ງຂໍ້ບົກຜ່ອງ ຫລື ຈຸດພິເສດຂອງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນແລ້ວ ຖ້າ ຫາກມີການເສັຍຫາຍ ຫລື ເປ່ເພ ຍ້ອນສາເຫດດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຜູ້ເຊົ່າກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບແຕ່ຢ່າງ ໃດ.

ມາດຕາ 50. ການຈ່າຍຄ່າເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ

ໃນການເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ ຜູ້ເຊົ່າອາດຈະຈ່າຍເງິນຄ່າເຊົ່າເປັນມື້, ເປັນອາທິດ, ເປັນເດືອນ, ເປັນປີ ຫລື ຈ່າຍລ່ວງหน้าก່ອນກໍໄດ້. ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ເຊົ່າໄດ້ຈ່າຍລ່ວງหน้าໄປແລ້ວ ຫາກມີການຍົກ ເລີກສັນຍາກ່ອນກຳນົດເວລາ ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າຕ້ອງສົ່ງເງິນຄ່າເຊົ່າສ່ວນທີ່ເຫລືອຊຶ່ງໄດ້ຈ່າຍລ່ວງหน้านັ້ນຄືນ ແລະ ຜູ້ກ່ຽວກໍມີສິດທວງເອົາຄ່າເສັຍຫາຍຈາກຜູ້ເຊົ່າ ທີ່ໄດ້ລະເມີດສັນຍານັ້ນໄດ້.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າ ຫາກລະເມີດສັນຍາ ຜູ້ເຊົ່າມີສິດທວງເອົາເງິນຄ່າເຊົ່າ ສ່ວນທີ່ເຫລືອ ຊຶ່ງ ໄດ້ຈ່າຍລ່ວງหน้าໄປແລ້ວນັ້ນ ພ້ອມທັງຄ່າເສັຍຫາຍຈາກຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າອີກດ້ວຍ.

ມາດຕາ 51. ການນຳໃຊ້ ແລະ ການສ້ອມແປງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຊົ່າ

ຜູ້ເຊົ່າຕ້ອງນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຊົ່ານັ້ນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສັນຍາ ແລະ ຄຸນປະໂຫຍດຂອງຊັບສິ່ງ ຂອງທີ່ເຊົ່າ, ຄຸ້ມຄອງ, ຮັກສາໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບອັນເຫມາະສົມ ແລະ ສົ່ງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃຫ້ ເຊົ່າໃນສະພາບເດີມ ພາຍຫລັງທີ່ສັນຍານັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ. ຜູ້ເຊົ່າຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການເສັຍຫາຍ ຫລື ເປ່ເພທີ່ເນື່ອງມາຈາກຄວາມຜິດຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

ໃນການນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຊົ່ານັ້ນ ອາດຈະມີການສ້ອມແປງ ຊຶ່ງຕົກເປັນພາລະຂອງຜູ້ເຊົ່າ ຫລື ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າ.

ຖ້າຫາກແມ່ນການສ້ອມແປງນ້ອຍເຊັ່ນ: ແປງກະແຈ, ຢາເຮືອນຮົ່ວ, ຈອດຕີນລົດ ກໍຈະຕົກເປັນ ພາລະຂອງຜູ້ເຊົ່າ.

ສ່ວນການສ້ອມແປງໃຫຍ່ເຊັ່ນ: ຮື້ຫລັງຄາເຮືອນ, ຍົກຈັກລົດ ນັ້ນກໍຈະຕົກເປັນພາລະຂອງຜູ້ໃຫ້ ເຊົ່າ.

ມາດຕາ 52. ການປ່ຽນເຈົ້າກຳມະສິດໃນຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຊົ່າ

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າຫາກໄດ້ມອບ ຫລື ຂາຍຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຊົ່ານັ້ນໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນອື່ນ ສັນຍາເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນກໍຍັງມີຜົນໃຊ້ໄດ້ສຳລັບເຈົ້າກຳມະສິດຜູ້ໃຫມ່ ແຕ່ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າກຳມະສິດຜູ້ໃຫມ່ຊາບກ່ອນ ວ່າຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວ ຍັງຢູ່ໃນການນຳໃຊ້ຂອງບຸກຄົນອື່ນ.

ຫມວດທີ 5 ສັນຍາຝາກຊັບສິ່ງຂອງ

ມາດຕາ 53. ສັນຍາຝາກຊັບສິ່ງຂອງ

ສັນຍາຝາກຊັບສິ່ງຂອງແມ່ນການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຜູ້ຝາກໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບຝາກ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາ ແລະ ຜູ້ຮັບຝາກຕ້ອງສົ່ງຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວຄືນໃນສະພາບເດີມໃຫ້ແກ່ຜູ້ຝາກ ເມື່ອຜູ້ກ່ຽວຫາກຫວງຖາມເອົາ.

ໃນການຝາກຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນອາດຈະມີການຈ່າຍ ຫລື ບໍ່ມີການຈ່າຍຄ່າຝາກກໍໄດ້ ແລ້ວແຕ່ຄູ່ສັນຍາຈະຕົກລົງກັນ ຫລື ຕາມລະບຽບການສະເພາະ.

ໃນກໍລະນີ ທີ່ການຝາກຊັບສິ່ງຂອງຫາກມີກຳນົດເວລາ ຜູ້ຮັບຝາກ ບໍ່ມີສິດຈະສົ່ງຊັບທີ່ຝາກນັ້ນຄືນກ່ອນກຳນົດເວລາໄດ້ ເວັ້ນເສັງແຕ່ໃນກໍລະນີຈຳເປັນ ແຕ່ຜູ້ຝາກຈະນຳເອົາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກນັ້ນຄືນກ່ອນກຳນົດເວລາກໍໄດ້. ການຈ່າຍຄ່າຝາກຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຈະຄິດໄລ່ຕາມກຳນົດເວລາຝາກຕົວຈິງ ເວັ້ນເສັງແຕ່ຫາກໄດ້ຕົກລົງກັນຢ່າງອື່ນໄວ້ໃນສັນຍາ.

ຖ້າວ່າການຝາກຊັບສິ່ງຂອງ ຫາກບໍ່ມີກຳນົດເວລາຜູ້ຝາກຈະເອົາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກນັ້ນຄືນໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ແລະ ຜູ້ຮັບຝາກກໍມີສິດທວງໃຫ້ຜູ້ຝາກຮັບເອົາຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງຕົນຄືນໃນເວລາອັນເຫມາະສົມ.

ມາດຕາ 54. ພັນທະຂອງຜູ້ຮັບຝາກ

ຜູ້ຮັບຝາກມີພັນທະປົກປັກຮັກສາບໍ່ໃຫ້ຊັບສິ່ງຂອງ ທີ່ຝາກນັ້ນຖືກເສັງຫາຍ, ເປ່ເພ ຫລື ເສັງຄຸນນະພາບ, ສົ່ງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກນັ້ນຄືນໃຫ້ແກ່ຜູ້ຝາກໃນສະພາບເດີມ.

ຜູ້ຮັບຝາກບໍ່ມີສິດນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກນັ້ນ ຫລື ມອບຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວໃຫ້ຜູ້ອື່ນປົກປັກຮັກສາແທນ ເວັ້ນເສັງແຕ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກເຈົ້າຂອງຊັບສິ່ງຂອງເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກຫາກເກີດຫມາກຜົນສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງຂຶ້ນ ຫມາກຜົນທີ່ເກີດນັ້ນກໍຈະຕົກເປັນຂອງຜູ້ຝາກ.

ໃນເມື່ອຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກຫາກມີການເສັງຫາຍ, ເປ່ເພ ຫລື ເສັງຄຸນນະພາບແລ້ວ ຜູ້ຮັບຝາກຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຝາກນັ້ນຊາບໃນທັນໃດ.

ຜູ້ຮັບຝາກຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການເສັງຫາຍດັ່ງກ່າວ ເວັ້ນເສັງແຕ່ການເສັງຫາຍນັ້ນ ຫາກເກີດຂຶ້ນຍ້ອນເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິໄສເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 55. ພັນທະຂອງຜູ້ຝາກ

ຜູ້ຝາກມີພັນທະແຈ້ງຂໍ້ບົກພ່ອງ ຫລື ຈຸດພິເສດຂອງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກນັ້ນ ໃຫ້ຜູ້ຮັບຝາກຊາບ ແລ້ວ ຄູ່ສັນຍາທັງສອງຝ່າຍຈຶ່ງພ້ອມກັນກວດກາເບິ່ງສະພາບຕົວຈິງຂອງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ.

ຖ້າວ່າຜູ້ຝາກຫາກບໍ່ໄດ້ແຈ້ງຈຸດພິເສດ ຂອງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນໃຫ້ຜູ້ຮັບຝາກຊາບ ຊຶ່ງພາໃຫ້ມີການເສັງຫາຍແກ່ຜູ້ຮັບຝາກ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກນັ້ນແລ້ວ ຜູ້ຝາກຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການເສັງຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນ.

ຜູ້ຝາກຕ້ອງຮັບເອົາຊັບສິ່ງຂອງຕາມກຳນົດເວລາ ແລະ ຈ່າຍຄ່າຝາກ ຖ້າຫາກວ່າມີການຕົກລົງກັນ.

ຖ້າວ່າຄູ່ສັນຍາຫາກໄດ້ຕົກລົງຈ່າຍຄ່າຝາກ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ເຊັນສັນຍາເປັນຕົ້ນໄປ ການຊັກຊ້າໃນການມອບຊັບສິ່ງຂອງເພື່ອຝາກນັ້ນກໍຈະຕົກເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ຝາກເອງ. ນອກຈາກນີ້ຜູ້ຝາກຍັງຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຊັກຊ້າ ໃນການຮັບເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນ.

ໃນເມື່ອຜູ້ຮັບຝາກຫາກໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍໃນການປົກປັກຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນແລ້ວ ຜູ້ຝາກກໍຕ້ອງທົດແທນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍນັ້ນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກນັ້ນຫາກມີລັກສະນະປ່ຽນຮູບ, ເສັງຄຸນນະພາບໄວ ແລະ ຜູ້ຝາກບໍ່ມາຮັບເອົາຕາມກຳນົດເວລາແລ້ວ ຜູ້ຮັບຝາກມີສິດ ຂາຍຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວ ແລະ ຫັກເອົາຄ່າຝາກ ສ່ວນເງິນທີ່ຍັງເຫລືອນັ້ນຕ້ອງໃຫ້ສົ່ງຄືນໃຫ້ຜູ້ຝາກ.

ຫມວດທີ 6 ສັນຍາມອບຫມາຍ

ມາດຕາ 56. ສັນຍາມອບຫມາຍ

ສັນຍາມອບຫມາຍ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຜູ້ຮັບມອບຫມາຍຕ້ອງເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງ ໃນນາມ ແລະ ດ້ວຍທຶນຂອງຜູ້ມອບຫມາຍ. ຜູ້ມອບຫມາຍມີພັນທະຈ່າຍຄ່າຕອບແທນໃຫ້ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ ຖ້າຫາກວ່າໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ ຫລື ກົດຫມາຍ.

ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍຈະເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງຕາມການມອບຫມາຍໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກມີໃບມອບສັນທະເທົ່ານັ້ນ ເວັ້ນເສັງແຕ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງທີ່ມີຄວາມສຳຄັນເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.

ການມອບຫມາຍໃຫ້ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍນັ້ນ ໃຫ້ເຮັດເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ເກີນສາມ ປີ. ຖ້າວ່າກຳນົດເວລາຂອງການມອບຫມາຍ ຫາກບໍ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາມອບຫມາຍແລ້ວການມອບຫມາຍກໍຈະມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໄດ້ພາຍໃນກຳນົດຫນຶ່ງປີ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ເຮັດໃບມອບສັນທະນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ. ພໍ່ແມ່ ຫລື ຜູ້ປົກຄອງເດັກທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຖິງກະສຽນອາຍຸ, ຜົວ ຫລື ເມັຽຈະເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງແທນກັນໂດຍບໍ່ມີໃບມອບສັນທະກໍໄດ້.

ມາດຕາ 57. ພັນທະຂອງຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ

ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ ມີພັນທະປະຕິບັດການມອບຫມາຍນັ້ນດ້ວຍຕົນເອງ ຢ່າງສອດຄ່ອງກັບຄຳແນະນຳຂອງຜູ້ມອບຫມາຍ ແລະ ປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈເໝືອນດັ່ງວຽກງານຂອງຕົນເອງ. ຖ້າວ່າຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ ຫາກບໍ່ສາມາດປະຕິບັດດ້ວຍຕົນເອງ ໄດ້ຍ້ອນສາເຫດພາວະວິໄສແລ້ວ ຜູ້ກ່ຽວກໍມີສິດມອບການມອບຫມາຍ ໃຫ້ບຸກຄົນອື່ນປະຕິບັດແທນຕົນກໍໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ແຈ້ງກ່ຽວກັບບຸກຄະລິກກະພາບ, ຄວາມສາມາດຂອງບຸກຄົນທີ່ຈະປະຕິບັດແທນນັ້ນ ໃຫ້ຜູ້ມອບຫມາຍຊາບໃນທັນໃດ ເພື່ອຂໍຄວາມເຫັນດີຈາກຜູ້ກ່ຽວ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍກໍຈະຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການເສັຍຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນແກ່ຜູ້ມອບຫມາຍ ຍ້ອນການກະທຳຂອງບຸກຄົນນັ້ນ. ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍຍັງມີພັນທະລາຍງານ ແລະ ມອບສິ່ງຂອງ, ເງິນ ຫລື ເອກະສານທີ່ຮັບຈາກການປະຕິບັດການມອບຫມາຍນັ້ນ ໃຫ້ຜູ້ມອບຫມາຍໂດຍທັນທີ. ໃນກໍລະນີ ທີ່ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍຫາກໄດ້ກໍ່ຄວາມເສັຍຫາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ມອບຫມາຍ ໃນການປະຕິບັດວຽກງານທີ່ຕົນໄດ້ມອບຫມາຍນັ້ນຜູ້ກ່ຽວຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສັຍຫາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ມອບ
ຫມາຍ.

ມາດຕາ 58. ພັນທະຂອງຜູ້ມອບຫມາຍ

ຜູ້ມອບຫມາຍຕ້ອງຮັບປະກັນວັດຖຸສິ່ງຂອງທີ່ຈຳເປັນ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ ເພື່ອປະຕິບັດວຽກງານຂອງຕົນ, ຕ້ອງຮັບຮູ້ວຽກງານທີ່ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ ໄດ້ປະຕິບັດມາແລ້ວໃນຂອບເຂດການມອບຫມາຍຂອງຕົນ, ຕ້ອງຈ່າຍຄ່າຕອບແທນໃຫ້ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ ໃນກໍລະນີທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ ແລະ ຮັບຮູ້ການໃຊ້ຈ່າຍຂອງຜູ້ຮັບມອບຫມາຍໃນການປະຕິບັດວຽກງານ. ຜູ້ມອບຫມາຍມີສິດບໍ່ຮັບເອົາວຽກງານທີ່ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍໄດ້ປະຕິບັດໂດຍບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄຳແນະນຳ ຫລື ເກີນຂອບເຂດຂອງການມອບຫມາຍ.

ຖ້າວ່າຜູ້ມອບຫມາຍຫາກບໍ່ຮັບຮູ້ວຽກງານທີ່ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍໄດ້ປະຕິບັດໂດຍສອດຄ່ອງກັບການມອບຫມາຍ ລວມທັງການໃຊ້ຈ່າຍໃນການປະຕິບັດວຽກງານນັ້ນ ຜູ້ມອບຫມາຍຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສັຍຫາຍທັງຫມົດ.

ຫມວດທີ 7 ສັນຍາບໍລິການ

ມາດຕາ 59. ສັນຍາບໍລິການ

ສັນຍາບໍລິການ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຜູ້ບໍລິການຕ້ອງຮັບໃຊ້, ເຮັດ ຫລື ສ້າງສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ໃຊ້ບໍລິການ ແລະ ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການຕ້ອງຈ່າຍຄ່າບໍລິການນັ້ນ ຕາມລາຄາທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນ.

ຜູ້ບໍລິການ ມີພັນທະມອບສິ່ງຂອງທີ່ຕົນໄດ້ເຮັດ ຫລື ສ້າງສຳເລັດແລ້ວນັ້ນໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການຕາມກຳນົດເວລາ ແລະ ຮັບປະກັນຄຸນນະພາບ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ບໍລິການ ຫາກໄດ້ເຮັດ ຫລື ສ້າງໂດຍບໍ່ມີຄຸນນະພາບແລ້ວ ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການ ຈະບໍ່ຮັບເອົາການບໍລິການນັ້ນກໍໄດ້. ຜູ້ບໍລິການກໍບໍ່ມີສິດທວງເອົາຄ່າບໍລິການ ແລະ ຈະຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ແທນຄ່າວັດຖຸປະກອນ ຖ້າວ່າວັດຖຸປະກອນນັ້ນ ຫາກແມ່ນຜູ້ໃຊ້ບໍລິການເປັນຜູ້ຈັດຫາໃຫ້.

ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການມີພັນທະຮັບເອົາສິ່ງຂອງທີ່ຜູ້ບໍລິການໄດ້ເຮັດ ຫລື ສ້າງສຳເລັດແລ້ວ ພ້ອມທັງຈ່າຍຄ່າບໍລິການນັ້ນ.

ຖ້າວ່າຜູ້ໃຊ້ບໍລິການ ຫາກເປັນຜູ້ຈັດຫາວັດຖຸປະກອນທີ່ບໍ່ມີຄຸນນະພາບມາໃຫ້ ແລະ ຜູ້ບໍລິການກໍໄດ້ແຈ້ງຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງວັດຖຸປະກອນນັ້ນ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ກ່ຽວຊາບແລ້ວ ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການກໍຈະໄດ້ຮັບຜິດຊອບເອົາເອງ ແລະ ຍັງຈະໄດ້ຈ່າຍຄ່າບໍລິການອີກດ້ວຍ. ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການຫາກຕ້ອງການປ່ຽນຜູ້ບໍລິການຄົນໃຫມ່ ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍຄ່າບໍລິການຄົນເກົ່າ ທີ່ໄດ້ເຮັດ ຫລື ສ້າງສິ່ງຂອງນັ້ນໄປສ່ວນໃດສ່ວນຫນຶ່ງແລ້ວ.

ຫມວດທີ 8 ສັນຍາຮັບເໝົາກໍ່ສ້າງ

ມາດຕາ 60. ສັນຍາຮັບເໝົາກໍ່ສ້າງ

ສັນຍາຮັບເໝົາກໍ່ສ້າງ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຜູ້ຮັບເໝົາຕ້ອງກໍ່ສ້າງສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງອັນແນ່ນອນ ຕາມໂຄງການຂອງເຈົ້າຂອງໂຄງການ ດ້ວຍວັດຖຸປະກອນຂອງເຈົ້າຂອງໂຄງການ ຫລື ຂອງຕົນເອງ. ສ່ວນເຈົ້າຂອງໂຄງການນັ້ນຕ້ອງຮັບເອົາ ແລະ ຈ່າຍຄ່າສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງຊຶ່ງໄດ້ເຮັດແລ້ວນັ້ນ.

ຜູ້ຮັບເໝົາມີສິດສະເຫນີໃຫ້ເຈົ້າຂອງໂຄງການ ຮູ້ວ່າຕົນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຄຳແນະນຳ ຫລື ໃຊ້ວັດຖຸປະກອນ ຫລື ພາຫະນະຂອງເຈົ້າຂອງໂຄງການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕະຖານ.

ຖ້າວ່າເຈົ້າຂອງໂຄງການຫາກບໍ່ໄດ້ແກ້ໄຂພາຍໃນກຳນົດອັນເໝາະສົມແລ້ວ ຜູ້ຮັບເໝົາມີສິດຂໍຍົກເລີກສັນຍາ ແລະ ທວງເອົາຄ່າເສັຍຫາຍ.

ໃນກໍລະນີທີ່ວັດຖຸປະກອນ ຫລື ພາຫະນະຫາກເປັນຂອງເຈົ້າຂອງໂຄງການແລ້ວ ຜູ້ຮັບເໝົາຕ້ອງນຳໃຊ້ໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ຖ້າວ່າການນຳໃຊ້ຫາກບໍ່ຖືກຕ້ອງແລ້ວ ຜູ້ກ່ຽວຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ນອກຈາກນີ້ກໍຍັງມີພັນທະມອບບັນຊີ ກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ວັດຖຸປະກອນ ແລະ ສິ່ງວັດຖຸປະກອນທີ່ຍັງເຫລືອຄືນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຂອງໂຄງການ.

ເຈົ້າຂອງໂຄງການມີສິດກວດກາເບິ່ງສິ່ງທີ່ໄດ້ກໍ່ສ້າງ. ຖ້າວ່າສິ່ງທີ່ໄດ້ກໍ່ສ້າງນັ້ນຫາກບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດ ຫລື ປະຕິບັດບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມເງື່ອນໄຂຂອງສັນຍາ ອັນພາໃຫ້ສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາດຕະຖານ ຫລື ເປ່ເພແລ້ວ ເຈົ້າຂອງໂຄງການມີສິດຮ້ອງຂໍໃຫ້ແກ້ໄຂ ຫລື ປົວແປງພາຍໃນກຳນົດເວລາອັນຄວນ ຫລື ທວງເອົາຄ່າເສັຍຫາຍ ຖ້າວ່າການໃຊ້ຈ່າຍໃນການປົວແປງນັ້ນ ຫາກເປັນວັດຖຸປະກອນ ຫລື ພາຫະນະຂອງຕົນເອງ. ໃນກໍລະນີພິເສດນັ້ນ ເຈົ້າຂອງໂຄງການອາດຈະຂໍລົບລ້າງສັນຍາ ແລະ ທວງເອົາຄ່າເສັຍຫາຍກໍໄດ້.

ວັດຖຸປະກອນ ຫລື ພາຫະນະທີ່ເຈົ້າຂອງໂຄງການເປັນຜູ້ຈັດຫາໃຫ້ນັ້ນຕ້ອງໃຫ້ມີຄຸນນະພາບ, ຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕະຖານ ແລະ ໃຫ້ທັນຕາມກຳນົດເວລາ.

ມາດຕາ 61. ການຮັບປະກັນ ຄຸນນະພາບຂອງສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງ

ຜູ້ຮັບເໝົາຕ້ອງຮັບປະກັນສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງຕາມລະບຽບຂອງການກໍ່ສ້າງ.

ພາຍຫລັງທີ່ເຈົ້າຂອງໂຄງການໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງແລ້ວ ຫາກຍັງເຫັນວ່າມີສິ່ງບົກຜ່ອງໃນການກໍ່ສ້າງນັ້ນ ເຈົ້າຂອງໂຄງການມີສິດທວງໃຫ້ຜູ້ຮັບເໝົາທຳການສ້ອມແປງຄືນໂດຍບໍ່ເສັຍຄ່າສ້ອມແປງແຕ່ຢ່າງໃດ ຖ້າວ່າກຳນົດເວລາຮັບປະກັນນັ້ນຫາກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ສິ້ນສຸດ.

ຫມວດທີ 9 ສັນຍາຂົນສົ່ງ

ມາດຕາ 62. ສັນຍາຂົນສົ່ງ

ສັນຍາຂົນສົ່ງ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຝ່າຍຫນຶ່ງ ແມ່ນ ຜູ້ຂົນສົ່ງເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບນຳສົ່ງຜູ້ໂດຍສານ, ເຄື່ອງບັນທຸກ ຫລື ສິນຄ້າໄປຮອດຈຸດຫມາຍ ຫລື ຕາມຈຸດປະສົງຂອງອີກຝ່າຍຫນຶ່ງ.

ການຂົນສົ່ງອາດຈະເຮັດຂຶ້ນໂດຍ ທາງບົກ, ທາງນ້ຳ ຫລື ທາງອາກາດແລະ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການສະເພາະ.

ຜູ້ຂົນສົ່ງມີພັນທະສົ່ງຜູ້ໂດຍສານໄປຮອດຈຸດຫມາຍຢ່າງປອດໄພ, ນຳສົ່ງເຄື່ອງບັນທຸກ ຫລື ສິນຄ້າທີ່ມອບຫມາຍໃຫ້ນັ້ນໄປຮອດຈຸດຫມາຍ ແລະ ມອບໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີສິດຮັບເອົາເຄື່ອງບັນທຸກ ຫລື ສິນຄ້ານັ້ນ. ການຈ່າຍຄ່າໂດຍສານ ຫລື ຄ່າຂົນສົ່ງ ອາດຈະຈ່າຍກ່ອນ ຫລື ນຳຫລັງກໍໄດ້ຕາມການຕົກລົງກັນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ເກີດອຸປະຕິເຫດ ຜູ້ຂົນສົ່ງຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຜູ້ໂດຍສານທີ່ໄດ້ເສັຍຊີວິດ ຫລື ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ, ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ເຄື່ອງບັນທຸກ ຫລື ສິນຄ້າທີ່ໄດ້ເສັຍຫາຍຈາກການຂົນສົ່ງ ເວັ້ນເສັຍແຕ່ກໍລະນີທີ່ມີເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິໄສ.

ຫມວດທີ 10 ສັນຍາຫຸ້ນສ່ວນ

ມາດຕາ 63. ສັນຍາຫຸ້ນສ່ວນ

ສັນຍາຫຸ້ນສ່ວນ ແມ່ນ ການຕົກລົງ ລະຫວ່າງສອງຄົນ ຫລື ຫລາຍຄົນ ເພື່ອເອົາເງິນ ຫລື ຊັບສົ່ງຂອງມາຮ່ວມກັນລົງທຶນດຳເນີນທຸລະກິດ ແລະ ແບ່ງປັນຜົນກຳໄລ.

ຂາຫຸ້ນຈະຕົກລົງກັນຢ່າງໃດກໍໄດ້ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບລະບຽບຂອງວິສາຫະກິດຫຸ້ນສ່ວນ.

ມາດຕາ 64. ອາຍຸຂອງວິສາຫະກິດຫຸ້ນສ່ວນ

ວິສາຫະກິດຫຸ້ນສ່ວນຈະສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້:

1. ເມື່ອຫມົດກຳນົດຂອງສັນຍາຫຸ້ນສ່ວນແລ້ວ;

2. ໃນກໍລະນີທີ່ສັນຍາຫຸ້ນສ່ວນຫາກບໍ່ໄດ້ວາງກຳນົດໄວ້ວິສາຫະກິດຈະສິ້ນສຸດລົງຄື:

ເມື່ອທຶນຂອງວິສາຫະກິດຫຸ້ນສ່ວນ ຫາກຫລຸດຈຳນວນທີ່ກົດຫມາຍກຳນົດໄວ້.

ເມື່ອວິສາຫະກິດຫຸ້ນສ່ວນຫາກດຳເນີນກິດຈະການຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້.

ເມື່ອຂາຫຸ້ນຫາກເສັງຊີວິດ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ສືບທອດມູນມໍຣະດົກ ເພື່ອດຳເນີນກິດຈະການຕໍ່ໄປ.

ມາດຕາ 65. ການຊຳລະສະສາງ

ເມື່ອວິສາຫະກິດຫຸ້ນສ່ວນ ຫາກໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ຖ້າບໍ່ມີການຕົກລົງຕ່າງຫາກຢູ່ໃນສັນຍາແລ້ວ ການປັນຜົນກຳໄລ ຫລື ຫລຸບທຶນ ແມ່ນອີງຕາມຫຸ້ນຂອງແຕ່ລະຄົນ.

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໄດ້ລົງຄະແນນສຽງຮັບຮອງເອົາຢ່າງເປັນເອກະສັນ ໃນກອງປະຊຸມສະໄຫມວິສາມັນ ຄົບຄະນະເທື່ອທີສີ່ ຂອງ ສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ (ຊຸດທີ II) ໃນວັນທີ 27 ມີຖຸນາ 1990 ເວລາ 14 ໂມງ 45.

ປະທານສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ

ໜູຮັກ ພູມສະຫວັນ